

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 31Cob/74/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2514204209
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2514204209.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudcov: Mgr. Maroš Fekete a JUDr. Pavol Laczo, v právnej veci žalobcu: Klimamontáž s. r. o., v likvidácii, so sídlom Vrbové, Šterusy 176, IČO: 45 453 233, zastúpeného advokátkou: JUDr. Andrea Hauptvogelová Hudcovičová, so sídlom Piešťany, A. Hlinku 58/81, proti žalovanému: T. W., nar. XX.X.XXXX, adresa P., P. XXX, zastúpenému splnomocnencom: Weis & Partners, s. r. o., so sídlom Bratislava, Ivánska cesta 30/B, IČO: 47 234 776, o zaplatenie 18.360,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku pre zmeškanie Okresného súdu Piešťany č. k. 4Cb/72/2014-278 zo dňa 17.1.2020, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd odvolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom pre zmeškanie súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 18.360,- Eur s 9,25% ročným úrokom z omeškania zo sumy 18.360,- Eur od 1.6.2014 až do zaplatenia, to všetko spolu do troch dní od právoplatnosti rozsudku; a výrokom II. rozhodol, že žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie právne aplikáciou ustanovenia § 137 písm. a), § 221 písm. b), § 274, § 275, § 470 ods. 1, 2 veta prvá, § 473 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 18.360,- Eur s príslušenstvom titulom nároku na náhradu škody spôsobenej nedôvodne vykonaným auditom auditorskou spoločnosťou JURA audit, s. r. o., pričom vzhľadom na to, že sa žalovaný na pojednávanie nedostavil a boli splnené ostatné podmienky, súd rozhodol o podanej žalobe rozsudkom pre zmeškanie žalovaného.

3. O nároku na náhradu trov konania, rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP a v spore plne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania.

4. Proti tomuto rozsudku pre zmeškanie podal v celom jeho rozsahu odvolanie žalovaný, pričom dôvodil, že neboli splnené podmienky na vydanie takéhoto rozhodnutia, nakoľko žalovaný nebol riadne a včas predvolaný na pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo dňa 17.1.2020 na Okresnom súde Piešťany. Zamestnanec právneho zástupcu žalovaného sa na základe písomného predvolania dostavil na súd na predchádzajúce - v poradí prvé pojednávanie dňa 2.10.2019. Pojednávanie uskutočnené dňa 2.10.2019 nebolo vo veci ani otvorené, pretože súd našiel v danej veci odstrániteľnú procesnú prekážku spočívajúcu v tom, že plnomocnenstvo udelené právnenému zástupcovi žalobcu - advokátke JUDr. Hudcovičovej, nebolo podpísané likvidátorom spoločnosti Klimamontáž s. r. o., ale spoločníkom

a konateľom v jednej osobe p. Romanom Gloszom. Z tohto dôvodu bolo pojednávanie odročené, avšak bolo odročené na neurčito, nie na konkrétny dátum, tzn. nie na 17.1.2020. Žalovanému nie je zrejmé, z akého dôvodu sa pojednávalo dňa 17.1.2020, pretože žiadne predvolanie na takéto pojednávanie na termín 17.1.2020 žalovaný neobdržal. Predchádzajúceho pojednávania, t. j. pojednávania, ktoré sa uskutočnilo dňa 2.10.2019, sa zúčastnila iba právna zástupkyňa žalobcu JUDr. Hudcovičová, zamestnanec/koncipient právneho zástupcu žalovaného a sudca. Nikto iný sa pojednávania nezúčastnil, ani sa nenachádzal v pojednávacej miestnosti. Zápisnica sa na pojednávaní nevyhotovovala, sudca však sporadicky nahrával pojednávanie na diktafón. Celkový čas, po ktorý sa vyššie uvedené osoby zdržiavali v pojednávacej miestnosti, bol približne trištvrté hodina. Väčšina z tohto času pripadala na neformálne rozhovory, resp. monológ zo strany sudcu, ktoré sa však netýkali prejednávanej veci. Z dôvodu procesnej prekážky bolo pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo dňa 2.10.2019 odročené na neurčito. Avšak dňa 28.1.2020, keď žalovaný nahliadol do elektronického súdneho spisu týkajúceho sa predmetného sporového konania, žalovaný zistil, že dňa 17.1.2020 sa pojednávalo, dokonca bol vynesený rozsudok pre zmeškanie. Žalovaný si preto vyžiadal zo súdu zvukové nahrávky z pojednávania uskutočneného dňa 2.10.2020, ako aj z pojednávania uskutočneného dňa 17.1.2020. Po vypočutí nahrávky z pojednávania zo dňa 2.10.2020 zistil, že na konci nahrávky (asi od tretej minúty) sudca ústne vyniesol uznesenie, ktorým súd „odročil pojednávanie na termín 17.1.2020 o 14.00 na čísle dverí 117 ... PZN a PZO berú termín pojednávania na vedomie, zaväzujú sa dostaviť bez písomného predvolania, PZN sa ukladá, aby v L 30 D predložila súdu plnomocenstvo v zmysle udelené v súlade s ustanovením § 72 Obchodného zákonníka.“ V čase vynesenia tohto rozhodnutia sa však už zamestnanec/koncipient právneho zástupcu žalovaného v pojednávacej miestnosti nenachádzal, resp. nebol prítomný pri nahrávaní tejto časti zvukovej nahrávky. Ani na zvukovej nahrávke z pojednávania nikde nie je zachytené, že by strany sporu potvrdili, že by boli s novým termínom pojednávania určeným na 17.1.2020 oboznámené a že by toto zobrali na vedomie. Pojednávanie dňa 2.10.2019 sa viedlo vo veľmi neformálnom duchu, pretože z dôvodu potreby odročiť pojednávanie pre procesnú prekážku sa vo veci nemohlo konať. Pojednávanie však bolo súdom odročené na neurčito (z dôvodu odstránenia procesnej prekážky, ako aj z dôvodu pokusu o zmier) s tým, že strany obdržia písomné predvolanie, keď bude termín nového pojednávania už známy. Táto skutočnosť však na zvukovej nahrávke zo dňa 2.10.2019 uvedená nie je, vtedy nebolo zrejme nahrávacie zariadenie pustené, resp. nahrávanie bolo pozastavené. Sudca na pojednávaní dňa 2.10.2019 síce spočiatku polemizoval o tom, že „zrejme sa uvidíme až v januári pretože už mám diár dosť plný“ - čo je zachytené aj na nahrávke zo dňa 2.10.2019 čas cca 2:39. Následne však sudca nahrávacie zariadenie (diktafón) vypol (čas na nahrávke cca 2:48) resp. pozastavil nahrávanie (je to jasne počuť, nastane šušťanie a následne v čase cca 2:48 preskočí zvuk, čo indikuje prestávku/prerušenie v nahrávaní zvukového záznamu). K vytyčeniu ďalšieho termínu pojednávania na 17.1.2020 však v rámci predchádzajúceho (prvého) pojednávania dňa 2.10.2019 napokon nedošlo, došlo k odročeniu na neurčito, čo ale na zvukovej nahrávke nie je zachytené (zrejme bolo vtedy nahrávacie zariadenie vypnuté, resp. nahrávanie bolo pozastavené). Od prerušenia nahrávania (čas cca 2:48 na nahrávke) sa na pojednávaní dňa 2.10.2019 už ďalej nenahrával zvukový záznam a rozhodne sa nenahrával ďalší zvukový záznam (v čase od 2:48 na nahrávke) v prítomnosti zamestnanca/koncipienta právneho zástupcu žalovaného. Ten odišiel po skončení pojednávania potom, ako súd odročil pojednávanie na neurčito s tým, že strany budú o novom termíne pojednávania písomne upovedomené, k čomu však ale nedošlo. K časti nahrávky v čase cca od 2:48 sa žalovaný nevie vyjadriť, nevie, kedy ani prečo sa v nahrávaní pokračovalo, pri tomto nahrávaní už nebol a obsah nahrávky od 2:48 sa dozvedeli až po vyžiadaní tejto zvukovej nahrávky zo súdu. Nikde na nahrávke sa tiež nenachádza potvrdenie zamestnanca/koncipienta právneho zástupcu žalovaného, ale ani právnej zástupkyne JUDr. Hudcovičovej o tom, že by údajný nový termín pojednávania 17.1.2020 zobrali na vedomie, alebo že by o tomto boli oboznámení zo strany súdu. Uvedené sa na nahrávke nachádza iba ako jednostranné konštatovanie súdu. Uvedené je tak dôvodom, prečo sa právny zástupca žalovaného pojednávania dňa 17.1.2020 nezúčastnil - nevedel totiž o ňom, nebol naň riadne predvolaný. Nebola tak splnená podmienka na vydanie rozsudku pre zmeškanie obsiahnutá v § 274 CSP, ktorou je riadne a včasné predvolanie na pojednávanie. Tiež nie je v súlade so skutočnosťou, že dňa 2.10.2019 by sa pojednávalo iba 5 minút, ako je uvedené v zápisnici z pojednávania (vyhotovenej prepisom diktafónu), resp. ako je to uvedené priamo na zvukovej nahrávke. Pojednávať sa síce začalo cca o 8:30, ale v pojednávacej miestnosti boli cca 45 minút, nie 5 minút.

5. Ďalej žalovaný namietal, že došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti a rovnosti zbraní. V danom prípade nebolo rozhodnuté rozsudkom pre zmeškanie žalovaného de facto na návrh žalobcu, ako to požaduje § 274 CSP. V zápisnici o pojednávaní zo dňa 17.1.2020 je na str. 5 uvedené: „PZN: Osobne si

myslím, že tento skutkový stav je zistený dostatočne, pretože prebehli tu kvalifikované vyjadrenia oboch strán. V podstate žalovaný do dnešného dňa podľa mňa neunesol vlastne to dôkazné bremeno. Je otázne, či by nebolo možné rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 274 CSP.“ Na to sa sudca spýtal: „Je to otázne alebo to navrhujete?“ PZN odpovedala: „Tak áno. ..., tak myslím si, že by mohlo prichádzať do úvahy vydanie rozsudku pre zmeškanie, tak navrhujem ho vydať.“ Žalovaný namieta, že právna zástupkyňa žalobcu síce začala na pojednávaní dňa 17.1.2020 polemizovať o tom, či by bolo možné rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, uviedla, že je to otázne, na čo sa jej však sudca vyslovene spýtal, či je to otázne alebo či to navrhuje, k tomu sudca ešte dodal, že „to je otázka moja,“ a tu podľa žalovaného pochybil sudca, pretože sudca nie je oprávnený pýtať sa akejkolvek sporovej strany, či navrhuje vydať rozsudok pre zmeškanie. A to ani vtedy, keď o tom strana sporu polemizuje na pojednávaní, alebo sa na to pýta sudcu. Strana sporu musí prísť s návrhom na vydanie rozsudku pre zmeškanie z vlastnej iniciatívy, súd ju k podaniu takéhoto návrhu nemôže nijakým spôsobom nabádať, ani sa ju nemôže na podanie takéhoto návrhu dopytovať, ako to spravil súd v danom prípade. Takýto postup zo strany súdu je porušením zásady kontradiktórnosti sporového konania, ako aj porušením princípu rovnosti zbraní. Ide o porušenie princípu rovnosti účastníkov konania v súdnom konaní, ktorá je garantovaná v čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, taktiež bol postupom súdu porušený čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Tým, že sa súd spýtal strany sporu, či navrhuje vydať rozsudok pre zmeškanie, došlo zo strany súdu k výraznému prekročeniu jeho právomoci. Súd sa na uvedené nemôže pýtať žiadnej sporovej strany, nakoľko takýmto postupom zvyhodňuje jednu sporovú stranu pred druhou, takýto postup súdu nie je nestranný. Uvedené nemožno podradiť ani pod všeobecnú poučovaciu povinnosť súdu v zmysle § 160 CSP. Na tomto mieste žalovaný poukázal na komentár k ust. § 274 CSP z Veľkého komentára Civilného sporového poriadku vydavateľstva C. H. Beck z r. 2016 na str. 1003-1004, ako aj rozhodnutie Ústavného súdu ČR III. ÚS 202/2003 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 259/2010. Žalovaný teda namieta, že v danom prípade bol právnym zástupcom žalobcu daný návrh na vydanie rozsudku pre zmeškanie až potom, čo sa ho sudca spýtal, či to navrhuje. Keďže takýto návrh bol daný v dôsledku porušenia princípu rovnosti zbraní a zásady kontradiktórnosti zo strany súdu, nemožno na takýto návrh prihliadať a nemožno mu prisúdiť účinky, ktoré by inak mal, ak by súd neprekročil svoje oprávnenia a neporušil by vyššie uvedené základné zásady a princípy sporového konania. Keďže návrh na vydanie rozsudku pre zmeškanie trpí vyššie uvedenými vadami, je potrebné ho zrušiť.

6. Žalovaný taktiež namieta, že neboli splnené dôvody na vydanie nielen rozsudku pre zmeškanie, ale ani akéhokolvek iného rozsudku v merite veci, pretože absentovala aktívna vecná legitímácia na strane žalobcu. Žalobu totiž podala za žalobcu advokátka, ktorá disponovala plnomocenstvom, ktoré jej udelil spoločník spoločnosti Klimamontáž, s. r. o. - p. Roman Glosz podľa § 122 ods. 3 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej tiež „OBZ“). Podľa tohto ustanovenia je každý spoločník spoločnosti oprávnený v mene spoločnosti uplatniť nároky na náhradu škody alebo iné nároky, ktoré má spoločnosť voči konateľovi, v danom prípade voči žalovanému p. T. W. - konateľovi a tiež spoločníkovi spoločnosti. V dobe podania predmetnej žaloby však bola spoločnosť Klimamontáž s. r. o. už v likvidácii (do likvidácie vstúpila dňa 15.1.2014), a preto v jej mene už nemohol vymáhať pohľadávky spoločnosti voči konateľovi - žalovanému spoločník Roman Glosz v zmysle § 122 OBZ, ale takéto, ako aj iné pohľadávky spoločnosti mohol v tom čase vymáhať v zmysle § 72 ods. 1 OBZ jedine iba likvidátor spoločnosti, t. j. Ing. T. P., PhD., ktorá však plnomocenstvo JUDr. Hudcovičovej neudelila. Na túto skutočnosť poukázal súd na pojednávaní dňa 2.10.2019, t. j. viac ako 5 rokov po podaní žaloby. Súd ešte pred otvorením pojednávania vo veci uvedené označil za odstrániteľnú prekážku v konaní, pričom uviedol, že táto procesná prekážka spočíva v tom, že plnomocenstvo na zastupovanie žalobcu nie je podpísané likvidátorom, ako to vyplýva z ust. § 72 ods. 1 OBZ, ale je podpísané spoločníkom a konateľom p. Romanom Gloszom podľa § 122 ods. 3 OBZ. Súd uviedol, že vzhľadom na to, že ust. § 72 je vo vzťahu špeciality k § 122 OBZ, je potrebné tento nedostatok odstrániť, inak je potrebné vec posúdiť tak, že plnú moc podpísala za žalujúcu spoločnosť osoba, ktorá na to oprávnená nebola. Túto procesnú prekážku sa JUDr. Hudcovičová pokúsila odstrániť plnomocenstvom zo dňa 13.11.2019, ktoré jej bolo udelené už likvidátorkou Ing. T. P., PhD., v ktorom likvidátorka o. i. prehlasuje, že súhlasí s obsahom žaloby zo dňa 11.6.2014, na základe ktorej bolo predmetné súdne konanie začaté, ako aj so všetkými písomnými podaniami, ktoré boli uskutočnené v tejto veci od začatia súdneho konania a cíti sa byť týmito úkonmi viazaná od samého začiatku, a že spoločnosť Klimamontáž, s. r. o., v likvidácii súhlasí so svojou účasťou v predmetnom súdnom spore v procesnom postavení žalobcu. Podľa žalovaného však týmto plnomocenstvom zo dňa 13.11.2019 nie je možné zhojiť procesnú vadu spočívajúcu v nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, resp. v tom, že žaloba bola

podaná neoprávnenou osobou (JUDr. Hudcovičovou), ktorá konala bez plnomocenstva od likvidátorky spoločnosti, mala plnú moc iba od spoločníka p. Glosza v zmysle § 122 ods. 3 OBZ. Je diametrálne odlišnou situáciou, keď plnomocenstvo v mene spoločnosti dáva oprávnená osoba, ako keď ho dáva zdanlivo v mene spoločnosti spoločník v zmysle § 122 ods. 3 OBZ. V danom čase uvedené oprávnenie spoločníkovi p. Gloszovi nepatrilo, preto nemohol plnomocenstvo v mene spoločnosti Klimamontáž s. r. o. udeliť. JUDr. Hudcovičová síce počas pojednávania dňa 17.1.2020 poukázala na súdne rozhodnutia konkrétne rozhodnutie R 12/1985, rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Obdo/12/2017, z 22.2.2018, 4Cdo/136/2018 z 21.11.2018, 2Cdo/139/2016 z 29.6.2017, avšak tieto nemožno na vec aplikovať z dôvodu rozdielnej skutkovej situácie. V týchto rozhodnutiach, resp. všeobecne pri odstraňovaní procesnej vady spočívajúcej v nedostatku procesného plnomocenstva, je totiž situácia taká, že strana sporu mala od počiatku de facto vôľu byť v súdnom konaní zastúpená zástupcom - advokátom, akurát že tento sa nevedel súdu preukázať písomným plnomocenstvom, resp. takéto plnomocenstvo malo nejakú vadu. V poukazovaných prípadoch existovala od počiatku medzi zástupcom - advokátom a splnomocniteľom dohoda o plnomocenstve, pričom vystavenie plnomocenstva je len prejavom takejto už existujúcej dohody o plnomocenstve. Vtedy aj zástupca - advokát predloží plnomocenstvo až dodatočne, tak sa tým vlastne deklaruje existencia plnomocenstva, ktoré existovalo už v čase vykonania tohto ktorého úkonu, ku ktorému sa plnomocenstvo prikladá dodatočne. V tomto prípade však od počiatku absentovala dohoda o plnomocenstve, pretože pôvodné plnomocenstvo udelil JUDr. Hudcovičovej spoločník p. Glosz a dodatočné plnomocenstvo jej udelila likvidátorka Ing. T. P., PhD. Teda od počiatku tu absentovala dohoda o plnomocenstve, a preto procesnú vadu v tomto smere nebolo možné zhojiť takým spôsobom, ako to JUDr. Hudcovičová spravila, teda dodatočným plnomocenstvom zo dňa 13.11.2019. Aj na pojednávaní dňa 17.1.2020 JUDr. Hudcovičová sama priznala, že konala bez plnej moci, teda že neexistovala žiadna dohoda medzi ňou a likvidátorkou spoločnosti Ing. P., že od počiatku absentovala dohoda o plnomocenstve medzi ňou a likvidátorkou spoločnosti a že konala bez plnej moci. Nemožno aplikovať ani judikát R 12/1985, v zmysle ktorého ten, kto vystupoval v občianskom súdnom konaní ako zástupca účastníka bez toho, aby sa preukázal plnou mocou, ak predloží dodatočne v lehote určenej súdom plnú moc, tak je tým uvedený nedostatok zhojený a sú tak schválené aj tie úkony, ktoré tento zástupca uskutočnil v konaní a ku ktorým došlo pred podpisom plnej moci. Rovnako aj v tomto prípade totiž ešte pred dodatočným doložením plnomocenstva súdu došlo k dohode o plnomocenstve medzi účastníkom konania a jeho zástupcom. V predmetnom prípade však k dohode o plnomocenstve nedošlo, ani nemohlo dôjsť, pretože pôvodné plnomocenstvo udelil spoločník p. Roman Glosz a dodatočné plnomocenstvo udelila likvidátorka Ing. T. P., PhD. Nebolo tak možné dodatočne deklarovať existenciu zastúpenia od počiatku podpísaním/udelením písomného plnomocenstva, pretože zastúpenie od počiatku neexistovalo, vôbec nebolo, konalo sa bez plnej moci. To preukazuje aj obsah „dodatočného plnomocenstva zo dňa 13.11.2019,“ z ktorého je zrejmé, že likvidátorka spoločnosti Ing. T. P., PhD., neudelila plnú moc na podanie predmetnej žaloby, ako aj to, že v čase podania žaloby žiadna dohoda o plnomocenstve medzi ňou a JUDr. Hudcovičovou neexistovala. Ak by likvidátorka spoločnosti mala záujem a vôľu podať predmetnú žalobu, tak by tak učinila už dávno, resp. ak o to má záujem momentálne, má možnosť predmetnú žalobu podať. Nemôže však dodatočným plnomocenstvom zo dňa 13.11.2019 schváliť úkony úplne inej osoby - JUDr. Hudcovičovej, s ktorou pôvodne nemala žiadnu dohodu o plnomocenstve a ktorá pôvodne konala v mene úplne inej osoby p. Romana Glosza. Likvidátorka rozhodne bdelá nebola, keď až po viac ako 5 rokoch sa dodatočným plnomocenstvom prihlásila k pozícii strany sporu - žalobcu, ktorým ale od počiatku preukázateľne nebola, a to v súdnom konaní, ktoré ani neiniciovala. Ak by likvidátorka žalovala predmetný nárok teraz, resp. v čase udelenia dodatočného plnomocenstva dňa 13.11.2019, tak žalovaný by úspešne mohol vzniesť námietku premlčania. Likvidátorka nič nebránilo v tom, aby predmetnú pohľadávku uplatnila žalobou v dobe, keď táto ešte nebola premlčaná. Už v r. 2014 likvidátorka vyzývala žalovaného na vrátenie peňazí, tak mohla podať aj žalobu, čo však nespravila, teda nemala vôľu predmetnú žalobu podať. V danej veci nemožno aplikovať ani ust. § 33 ods. 2 OZ, v zmysle ktorého ak niekto koná za iného bez plnomocenstva, je z tohto konania zviazaný sám, ibaže ten, za koho sa konalo, právny úkon dodatočne bez zbytočného odkladu schváli. V danom prípade totiž k dodatočnému schváleniu došlo najskôr dodatočným plnomocenstvom zo dňa 13.11.2019, teda viac ako 5 rokov po podaní žaloby, čo sa nedá považovať za bez zbytočného odkladu. Žalovaný pritom nesúhlasí s tým, že bezodkladnosť by bola splnená tým, že JUDr. Hudcovičová o nedostatku plnomocenstva informovala likvidátorku hneď potom, čo na uvedenú skutočnosť upozornil súd dňa 2.10.2019. Konanie JUDr. Hudcovičovej bez plnomocenstva od likvidátorky muselo byť totiž likvidátorky zrejme už skôr, ako na to súd upozornil, takže ak by na tom mala likvidátorka skutočný záujem, tak mohla a aj mala bez zbytočného odkladu konvalidovať konanie JUDr. Hudcovičovej oveľa skôr, ako na to súd upozornil. Likvidátorka však nápravu

sama nezjednala a neudelila JUDr. Hudcovičovej plnomocenstvo tak, ako vyžaduje § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka v prípade konania za iného bez plnomocenstva. Preto plnomocenstvom zo dňa 13.11.2019 nemožno dodatočne konvalidovať konanie JUDr. Hudcovičovej, ktoré bolo konaním bez plnej moci. Žalobu preto bolo potrebné zamietnuť z dôvodu jej podania neoprávneným subjektom. Tiež je možné pochybovať o skutočnej vôli likvidátorky byť stranou v danom spore, nakoľko likvidátorka napriek márnej výzve z roku 2014 adresovanej žalovanému za účelom úhrady predmetnej domnej pohľadávky, žiadnu žalobu nepodala, čo jasne svedčí o jej vôli neiniciovať súdne konanie. Skutočný záujem likvidátorky na danom súdnom konaní nie je daný, ako to JUDr. Hudcovičová prezentuje a skôr sa javí, že na danom konaní má väčší záujem samotná JUDr. Hudcovičová, prípadne jej pôvodný klient p. Glosz, ktorým však aktívna vecná legitímácia v danej veci nepatrí. Ďalej žalovaný poukázal na komentár k ust. § 356 CSP, podľa ktorého súd nemôže rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie žalovaného, ak konanie trpí takým nedostatkom podmienky konania pre ktorý musí byť konanie zastavené, resp. ak žaloba trpí vadami, ktoré bránia pokračovať v konaní. Ak by napriek tomu súd rozsudok pre zmeškanie žalovaného vydal, existuje zákonný dôvod na podanie odvolania. Súd preto nemohol vydať v predmetnej veci rozsudok pre zmeškanie, ale mal najskôr skúmať, či žaloba bola vôbec podaná oprávnenou osobou a teda či na strane žalobcu existuje aktívna vecná legitímácia. Žalovaný je presvedčený, že takáto legitímácia na strane žalobcu v tomto súdnom konaní nebola od počiatku a ani dodatočne nie je, čo je dôvod, pre ktorý mal súd žalobu zamietnuť. To tiež znamená, že neboli splnené podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie, čo je dôvod, pre ktorý sa žalovaný odvoláva.

7. Ďalšia odvolacia námietka žalovaného smerovala k absencii poučenia o možnosti rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Žalovaný dôvodil, že hoci na pojednávaní dňa 2.10.2019 došlo v skutočnosti k odročeniu pojednávania na neurčito, tak aj keby sa odročovalo hneď na konkrétny termín, tak súd by musel poučiť o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie, ak by chcel prípadne takýto rozsudok vydať, čo však ale súd, ako je zrejmé z nahrávky zo dňa 2.10.2019, ako aj zo zápisnice neurobil, t. j. nepoučil o možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie. Keďže absentovalo poučenie v zmysle § 274 písm. a) CSP, neboli v prípade pojednávania dňa 17.1.2020 naplnené podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie ani z tohto dôvodu. Teória civilného práva pritom každé jedno hoci aj odročené pojednávanie považuje za samostatný úkon, samostatné pojednávanie, pričom § 274 písm. a) CSP hovorí o tom, že poučenie o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie musí byť obsiahnuté v predvolaní na pojednávanie. Keďže každé pojednávanie je samostatným úkonom a na každé pojednávanie sa osobitne predvoláva, je potrebné, aby takéto poučenie bolo obsiahnuté v každom jednom predvolaní na každé jedno pojednávanie, inak nie je možné rozsudok pre zmeškanie na príslušnom pojednávaní vydať. Žalovaný poukázal na komentár k ust. § 356 CSP, kde sa uvádza, že podľa doslovného textu zákona sa dá vysloviť názor, že žalovaný musí byť takto poučený v každom predvolaní na pojednávanie, a to bez ohľadu na formu, akou sa vykoná. Nestačí teda urobiť poučenie len pri jednom predvolaní. Takéto poučenie však v súvislosti s pojednávaním dňa 17.1.2020 absentovalo, tzn. absentovalo v súvislosti s napadnutým rozsudkom pre zmeškanie, preto neboli splnené podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie.

8. Napokon podľa žalovaného nebola daná ani materiálna podmienka na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie. Žalovaný totiž počas celého sporu vystupoval aktívne, podával vyjadrenia, zúčastnil sa na pojednávaní dňa 2.10.2019, teda mal a stále má záujem na svojej procesnej obrane vo veci. V žiadnom prípade nemožno tvrdiť, že by žalovaný robil obštrukcie, alebo že by spôsoboval predlžovanie konania, čo sú skutočnosti, pre ktorých sankcionovanie inštitút rozsudku pre zmeškanie ako taký vôbec vznikol. Žaloba bola podaná dňa 11.6.2014, no prvé pojednávanie sa uskutočnilo dňa 2.10.2019, teda po viac ako 5 rokoch. Rozhodnúť za takýchto okolností rozsudkom pre zmeškanie, ktorý by mal byť sankciou za neaktivitu žalovaného je nespravodlivé, pretože žalovaný bol procesne aktívny, a skôr naopak, zo strany súdu došlo k rozsiahlej a dlhodobej neaktivite. Tá vraj bola spôsobená administratívou spojenou so žiadosťou o oslobodenie od súdneho poplatku zo strany žalobcu. V tejto súvislosti žalobca poukázal na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 3143/15 zo dňa 23.2.2016 a dôvodil, že žalovaný postupoval aktívne, po zaslaní žaloby zo súdu sa k nej vyjadril podaním zo dňa 19.9.2018, vyjadril sa k následnému vyjadreniu žalobcu svojim vyjadrením zo dňa 7.1.2019, zúčastnil sa pojednávania dňa 2.10.2019, nezúčastnil sa však pojednávania dňa 17.1.2020, na ktoré však žalovaný ale nebol riadne predvolaný. Žalovaný bol v súvislosti s predmetnou vecou aktívny ešte pred podaním žaloby v r. 2014, konkrétne od r. 2012, o čom svedčia listinné dôkazy. Od začatia predmetnej právnej veci uplynulo do dňa vydania napadnutého rozhodnutia viac ako 5 rokov, obe strany sporu podali viaceré kvalifikované vyjadrenia a predložili množstvo dôkazov. Súdu tak nič nebránilo prejednať vec po vecnej stránke a

vydať bežný rozsudok. Súd však zvolil postup procesne najpohodlnejší, ktorý nie je možné považovať za zlučiteľný so zásadami civilného procesu. Tým rezignoval na ochranu procesných práv žalovaného, výrazne mu obmedzil následné procesné možnosti v odvolacom konaní a taktiež porušil zaručené právo na spravodlivý súdny proces. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 233/2019-22 zo dňa 4.6.2019, kde ústavný súd uviedol, že nie je žiaduci formalistický výklad ustanovenia § 274 CSP, teda, že ak sú kumulatívne splnené podmienky, tak súd návrhu na vydanie rozsudku pre zmeškanie vyhovie, najmä ak žalovaný v konaní nebol nečinný a súd vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie. Tiež poukázal na komentár C. H. Beck. k ust. § 356 CSP, podľa ktorého základom pre vydanie rozsudku pre zmeškanie môžu byť len také žalobné tvrdenia, ktoré vedú k záveru, že podľa nich možno výrokom rozsudku priznať práve to plnenie, ktorého sa žalobca domáha, pričom neúplné tvrdenia, u ktorých nie je možné taký záver odvodiť, neumožňujú vyhovieť návrhu na vydanie rozsudku pre zmeškanie. Podľa uznesenia Vrchného soudu v Prahe sp. zn. 4 Cmo 421/94 patrí k predpokladom na vydanie rozsudku pre zmeškanie aj posúdenie opodstatnenosti žalobcovho nároku z hľadiska hmotného práva. Žalovaný na záver poukázal na základné princípy sporového konania v zmysle CSP a to ust. čl. 2 ods. 1, čl. 3 ods. 1 a čl. 16 ods. 1 CSP. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie vo veci, alebo aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100%.

9. Žalobca samostatný odvolací návrh nepodal, k odvolaniu žalovaného podal prostredníctvom svojej právnej zástupkyne písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že tvrdenia žalovaného v podanom odvolaní, že koncipient právneho zástupcu žalovaného sa síce zúčastnil pojednávania dňa 2.10.2019, ale sudca na tomto pojednávaní nestanovil termín pojednávania, ale odročil ho na neurčito, ďalej že zákonný sudca nestanovil konkrétny termín, čas a miesto ďalšieho pojednávania, že sudca nevynášal uznesenie o odročení pojednávania na termín 17.1.2020 a ani to nenahrával na diktafón, že koncipient právneho zástupcu žalovaného v čase vynesenia uznesenia o odročení pojednávania nebol prítomný v pojednávacej miestnosti, že strany sporu nepotvrdili na nahrávke, že by boli s novým termínom pojednávania oboznámené a zobrali ho na vedomie; nie sú pravdivé, sú vymyslené a absolútne účelové, v snahe vykonštruovať dôvody na to, aby bolo možné podať odvolanie voči rozsudku pre zmeškanie. Právny zástupca (ďalej tiež len „PZ“) žalobcu, sa rovnako ako aj advokátsky koncipient PZ žalovaného, Mgr. O. K., riadne osobne zúčastnil pojednávania dňa 2.10.2019 na OS v Piešťanoch o 8:30 hod., na č. dv. 205. Na pojednávaní boli prítomní len PZ strán sporu a sudca. Išlo o pojednávanie bez prejednávania merita veci, pretože súd už v úvode konštatoval, že v prejednaní veci a rozhodnutí mu bráni procesná prekážka a tou je, že PZ žalobcu koná v mene žalobcu na základe plnej moci, ktorú jej podpísal spoločník žalobcu podľa § 122 ods. 3 OBZ a nakoľko bol žalobca v čase podania žaloby už v likvidácii, jediným, kto v zmysle § 72 OBZ, mohol PZ udeliť plnomocenstvo na zastupovanie žalobcu v tomto konaní, bola súdom ustanovená likvidátorka. PZ žalobcu teda koná na základe plnej moci, ktorú nepodpísala osoba oprávnená konať v mene žalobcu. Nakoľko sa jednalo o odstrániteľnú prekážku, súd vyzval právnu zástupkyňu JUDr. Andreu Hauptvogelovú Hudcovičovú, na predloženie riadnej plnej moci, udelennej likvidátorkou spoločnosti. Po vyjadrení sa PZ žalobcu, v akej lehote sa pokúsi zabezpečiť riadnu plnú moc udelenú likvidátorkou, ako aj vzhľadom na poskytnutie dostatočného časového priestoru pre prípadné mimosúdne urovnanie sporu, súd riadne, zrozumiteľne a určito stanovil termín ďalšieho pojednávania na deň 17.1.2020, na č. dv. 117, na OS v Piešťanoch. Obaja prítomní PZ strán sporu, tento termín zobrali na vedomie, nikto nenamietal, že by sa v tento čas nemohol zúčastniť a zaviazali sa dostaviť bez písomného predvolania (opäť nikto z PZ nežiadal, aby bol písomne predvolaný), čo súd skonštatoval a vyniesol uznesenie, obsahom ktorého bolo odročenie pojednávania na deň 17.1.2020 o 14.00 hod. na č. dv. 117, ďalej konštatovanie že PZ žalobcu a PZ žalovaného berú tento termín na vedomie a zaväzujú sa dostaviť bez písomného predvolania. Zároveň súd PZ žalobcu uložil povinnosť lehote 30 dní predložiť súdu plnomocenstvo udelené v súlade s § 72 OBZ. Toto uznesenie pred prítomnými obidvoma PZ, ktoré súd riadne vyhlásil, riadne nadiktoval do diktafónu, tak ako je to skonštatované v zápisnici z pojednávania z 2.10.2019, ktorá vznikla prepisom sudcom vyhotovenej zvukovej nahrávky. Pojednávanie bolo ukončené o 8.35 hod. Následne prebiehala už len neformálna debata medzi prítomnými netýkajúca sa merita veci, dokonca pracovník PZ žalovaného uvádzal, že ho čakajú advokátske skúšky, bavili sa aj o nich. Pojednávaciu miestnosť opustili rovnako tak PZ žalobcu, ako aj PZ žalovaného spolu, nikto nezostal v pojednávacej miestnosti, ani pred ňou. Spoločne odišli aj z budovy súdu, dokonca pred súdom, sa niekoľko minút obaja PZ bavili aj o prípadne možnom zmierlivom vyriešení tejto právnej veci, a to najmä s poukazom na dĺžku trvania tohto sporu. Je preto absolútne nepravdivé tvrdenie PZ žalovaného, že súd nestanovil dňa 2.10.2019 termín ďalšieho

pojednávania na deň 17.1.2020 o 14.00 hod. na č. dv. 117, resp. ho odročil na neurčito, pretože termín ďalšieho pojednávania riadne sudca stanovil, rovnako tak uviedol, že nebude zasielať písomné predvolanie, nakoľko obaja prítomní PZ zobrali riadne termín pojednávania na vedomie. PZ žalobcu ešte v rovnaký deň mailom informovala likvidátorku žalobcu o priebehu pojednávania dňa 2.10.2019, ako aj o tom, že ju súd požiadal o predloženie plnej moci udelenej likvidátorkou spoločnosti podľa § 72 OBZ. Zároveň likvidátorke spoločnosti uviedla aj termín ďalšieho pojednávania stanoveného na deň 17.1.2020 o 14.00 hod. na OS v Piešťanoch, č. dv. 117. Pokiaľ by sudca už na pojednávaní dňa 2.10.2019, nebol oznámil prítomným PZ termín ďalšieho pojednávania, nebola by PZ žalobcu vedela, kedy sa uskutoční ďalšie pojednávanie a nebola by o tomto termíne informovala likvidátorku spoločnosti. Po tom, ako právnej zástupkyňi žalobcu, likvidátorka žalobcu udelila plnú moc na zastupovanie v konaní č. k. 4Cb/72/2014, vedenom na OS v Piešťanoch, obratom túto plnú moc súdu riadne doručila a ešte dňa 5.12.2019, prostredníctvom mailu, navrhla PZ žalovaného zmierlivé vyriešenie tejto právnej veci a požiadala ho o zaslanie návrhu na zmier, a to najneskôr do 20.12.2019, pretože 17.1.2020 je vytýčené vo veci pojednávanie. Nakoľko PZ žalovaného neodpovedal, opakovane pred blížiacimi sa vianočnými sviatkami dňa 16.12.2019 mailom kontaktovala PZ žalovaného a požiadala ho o reakciu. Dňa 17.12.2019 mailom odpovedal PZ žalovaného resp. advokátsky koncipient Mgr. O. K., že ďakujú za poslanie návrhu na zmier, zmier zásadne neodmietajú, ale budú sa o ňom baviť až potom, ako sa súd vysporiada s ich námietkou, že žaloba bola podaná neoprávneným subjektom. V prípade, ak sa súd s argumentáciou žalovaného nestotožní, žalovaný zvaží začatie zmierovacích rokovaní. Aj z uvedeného mailu je evidentné, že PZ žalovaného čítal mail PZ žalobcu z 5.12.2019, ktorý obsahoval termín pojednávania dňa 17.1.2020, nenamietal skutočnosť, že o ňom nebol informovaný (t. j. dňa 16.12.2019 preukázateľne vedel, že sa uskutoční ďalšie pojednávanie dňa 17.1.2020) a zároveň tiež uviedol, že čoskoro sa strany sporu dozvedia názor súdu na otázku ne/platného zastúpenia žalobcu. Aj tento dôkaz potvrdzuje, že PZ žalovaného dobre vedel o nariadenom termíne pojednávania a chystal sa na ňom zúčastniť, kde by sa bol dozvedel právny názor súdu na otázku zastúpenia. Dokonca sa chystal vzniesť námietku platnosti plnej moci. Žalobca tiež poukazuje na to, že zápisnica z pojednávania z 2.10.2019 bola vyhotovená a nahratá do e-spisu 3.10.2019. Voči obsahu tejto zápisnice žalovaný, resp. jeho PZ, ktorý má prístup do e-spisu nenamietal, a to až do podania odvolania, t.j. celých 5 mesiacov. Súd si môže pomocou technických zariadení zistiť, či a kedy PZ žalovaného do e-spisu nahliadal. PZ žalovaného nežiadal, aby súd túto zápisnicu opravil z dôvodu, že by nekorešpondovala s reálnym priebehom pojednávania dňa 2.10.2019. Aj to potvrdzuje, že zápisnica z pojednávania zo dňa 2.10.2019 je vyhotovená správne a riadne, tiež že o termíne pojednávania PZ žalovaného vedel a bol s ním uzrozumený tak, ako je to konštatované v zápisnici z pojednávania 2.10.2019. Žalovaný ani nevyužil svoje právo ospravedlniť sa z neúčasti z pojednávania z 17.1.2020, hoci zápisnica obsahujúca rozsudok pre zmeškanie bola súčasťou e-spisu už 21.1.2020 a podľa vyjadrenia PZ žalovaného obsiahnutého v jeho odvolaní dňa 28.1.2020 nahliadol do e-spisu, kde zistil, že bolo pojednávanie v tejto právnej veci a na ňom bol vynesenejší kontumačný rozsudok. Pokiaľ by skutočnosti, pre ktoré sa nedostavil na pojednávanie boli pravdivé, bol by PZ žalovaného požiadal súd, v lehote 15 dní odo dňa keď sa dozvedel o vydaní kontumačného rozsudku, t. j. do 12.2.2020 o zrušenie kontumačného rozsudku podľa § 277 CSP, čo neurobil. Až za takmer mesiac, keď pripravoval svoje odvolanie, tieto skutočnosti začal uvádzať. Žalobca uvádza, že sa nezakladá na pravde tvrdenie žalovaného, že jeho PZ nevedel o termíne pojednávania stanoveného na deň 17.1.2020 o 14.00 hod., č. dv. 117 na OS v Piešťanoch, v danej právnej veci. Na toto pojednávanie bol žalovaný, resp. jeho PZ riadne a včas súdom predvolaný, a to ústne na pojednávaní dňa 2.10.2019, na ktorom bol osobne prítomný PZ žalobcu, resp. jeho advokátsky koncipient Mgr. O. K.. O tomto termíne riadne a včas vedel a na pojednávanie sa bez akéhokoľvek ospravedlnenia nedostavil, hoci už v maily dňa 17.12.2019 konštatoval, že o tom, ako súd posúdi otázku platnosti plnej moci predloženej PZ žalobcu, sa strany sporu dozvedia čoskoro. Na pojednávaní dňa 2.10.2019, v zmysle § 184 CSP súd uznesením rozhodol o odročení pojednávania na deň 17.1.2020, 14.00 hod., č. dv. 117. Nakoľko obe strany sporu boli zastúpené PZ, súd v zmysle § 178 ods. 1 CSP uznesením predvolal na ďalšie pojednávanie PZ žalobcu a PZ žalovaného, ktorí boli obaja na pojednávaní dňa 2.10.2019 prítomní. CSP umožňuje súdu predvolať aj ústne počas prítomnosti predvolávanej osoby, v takom prípade nie je potrebné písomné predvolanie. Túto skutočnosť zobrali obaja PZ na vedomie a zaviazali sa dostaviť aj bez písomného predvolania. V danom prípade bola riadne splnená aj podmienka podľa § 274 písm. a) CSP, riadne a včasné predvolanie. Skutočnosť, že sa žalovaný, resp. PZ nedostavil a že svoju prítomnosť neospravedlnil včas a významnými okolnosťami, by nemalo byť predmetom sporu. Čo sa týka poučovacej povinnosti zo strany súdu, o následkoch nedostavenia sa na pojednávanie, ktorá je podmienkou vydania kontumačného rozsudku podľa § 274 CSP, žalobca uvádza, že žalovaný mal ustanoveného právneho zástupcu, advokáta pre celé konanie.

Pri advokátoch, ktorí zastupujú strany sporu, je naplnený kvalifikačný predpoklad o znalosti procesných práv a povinností, preto sa manudukačná povinnosť súdu nevyžaduje podľa § 160 ods. 3 CSP. Pokiaľ je teda strana sporu zastúpená advokátom, vychádza sa z prejudiciality, že právo na princíp rovnosti zbraní je zachované, nakoľko je tu splnený kvalifikačný predpoklad o vedomosti znalosti procesných práv a povinností. V úvode súdneho konania, žalovaný obdržal dňa 20.8.2018 všeobecné poučenie o procesných právach a povinnostiach, kde bol poučený aj o možnosti rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Na predvolaní na pojednávanie na deň 2.10.2019, ktoré si prevzal PZ žalovaného dňa 3.7.2019, bolo aj poučenie o následkoch nedostavenia sa, t. j. že v prípade neúčasti na pojednávaní, je možné na návrh druhej strany rozhodnúť rozsudkom podľa § 274 a § 278 CSP. Žalovaný, ako aj jeho PZ, boli súdom v písomnom predvolaní zo dňa 14.6.2019 riadne poučení, že ak sa nedostavia na pojednávanie, súd môže rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 274 CSP. Skutočnosť, že si toto predvolanie PZ žalovaného v odbernej lehote neprevzal a toto bolo považované za doručené v rámci fikcie doručenia uplynutím úložnej doby, je na zodpovednosti PZ žalovaného. Žalovaný, resp. jeho PZ nenamietal poučenie o svojich procesných právach podľa § 274 CSP, a to ani na pojednávaní dňa 2.10.2019 a ani následne. Dňa 18.11.2019 mu súd dokonca ešte doručoval aj vyjadrenie sa žalobcu z 7.1.2019 a jeho prílohy, ktoré prevzal 2.12.2019. Žalobca je názoru, že bola splnená aj podmienka § 274 CSP, poučenie o následkoch nedostavenia sa na pojednávanie. Nezakladá sa na pravde, že žalovaný nebol poučený o následkoch podľa § 274 CSP. Súd však nemá povinnosť v prípade, ak je strana zastúpená advokátom, v prípade ústneho pojednávania na pojednávanie uskutočnenom na pojednávaní, ktoré odročuje, opakovane a opakovane vždy poučovať advokáta o možnosti podľa § 274 CSP, pokiaľ už raz bola strana sporu, resp. jej PZ poučení o procesných následkoch nedostavenia sa na pojednávanie podľa § 274 CSP.

10. K tvrdeniam žalovaného, resp. jeho PZ týkajúcich sa neexistencie podmienok pre vydanie rozsudku pre zmeškanie podľa § 274 CSP, žalobca uviedol, že sú účelové a nepravdivé. Žalobca bol od začiatku súdneho konania aktívny. Naopak žalovaný sa snažil od samého začiatku konanie predlžovať a odďaľovať rozhodnutie vo veci samej (žiadosť o predĺženie lehoty na vyjadrenie sa, stále sa meniace vyjadrenia, nepredkladanie vecných dôkazov k tvrdeniam a pod....). Už aj tým, že sa PZ žalovaného nedostavil na pojednávanie, o ktorom veľmi dobre vedel, sa podľa žalobcu snažil predlžovať toto konanie. V odvolaní odôvodňuje svoju neúčasť nepravdivými tvrdeniami, osočujúcimi samotný súd, prečo na pojednávaní nebol, bez toho, aby sa následne ospravedlnil, resp. požiadal o zrušenie tohto rozsudku podľa § 277 CSP. O týchto skutočnostiach informoval súd až po tom, ako obdržal súdne rozhodnutie podľa § 274 CSP, hoci ako tvrdil, z nahliadnutia v e-spise dňa 28.1.2020 zistil, že sa pojednávalo a súd vydal kontumačný rozsudok. Žalobca poukazuje na to, že podľa § 356 písm. b) CSP jediným dôvodom pre podanie odvolania proti rozsudku pre zmeškanie je skutočnosť, že na vydanie rozsudku pre zmeškanie neboli splnené podmienky uvedené v § 274 CSP. Pod týmto zákonným vymedzením treba rozumieť aj podmienky osobitne zakotvené pre vydanie tohto druhu rozsudku a tiež aj procesné podmienky platné pre každé súdne konanie, za ktorých súd môže vo veci konať. Z iných dôvodov, ktoré sú uvedené v § 365 ods. 1 CSP, nie je možné podať odvolanie voči rozsudku pre zmeškanie. Žalovaný však uvádza aj iné odvolacie dôvody (porušenie zásady kontradiktórnosti a rovnosti zbraní), čo je neprípustné. Na odvolacie dôvody, ktoré sú odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, by súd nemal prihliadať. Odvolanie žalovaného je aj z uvedeného dôvodu neprípustné. Žalobca na pojednávaní dňa 17.1.2020 navrhol vydať rozsudok pre zmeškanie, nakoľko bol toho názoru, že boli splnené podmienky pre jeho vydanie podľa § 274 CSP. Návrh zo strany žalobcu jednoznačne bol daný a súd bol viazaný týmto dispozičným prejavom žalobcu. Žalobca je názoru, že odvolací súd môže skúmať iba tie odvolacie dôvody, ktoré sa týkajú podmienok vydania kontumačného rozsudku podľa § 274 CSP a všeobecných procesných podmienok konania, vyjadrí sa aj k priebehu pojednávania dňa 17.1.2020. Na pojednávaní dňa 17.1.2020 žalobca prostredníctvom svojej PZ skonštatoval, že predložil plnú moc, o ktorú ho požiadal súd, udelenú likvidátorkou spoločnosti konajúcou podľa § 72 OBZ v mene žalobcu, pre JUDr. Andreu Hauptvogelovú Hudcovičovú, advokátkou na zastupovanie v tomto súdnom konaní, z ktorej obsahu vyplýva, že žalobca súhlasí s obsahom žaloby, ako aj so všetkými písomnými podaniami od začatia súdneho konania až po súčasnosť, cíti sa byť nimi viazaný od samého začiatku a súhlasí so svojou účasťou v tomto súdnom spore v procesnom postavení žalobcu. Zároveň tiež žalobca korektne informoval súd o tom, že sa pokúsil s PZ žalovaného skontaktovať za účelom uzavretia súdneho zmieru, predložil mu aj predmetnú plnú moc z 13.11.2019, ale žalovaný, resp. jeho PZ sa vyjadril v tom zmysle, že o súdnom zmiere sa bude baviť až po tom, ako sa súd vyjadrí, či sa jedná o riadnu plnú moc a či došlo k odstráneniu procesnej prekážky, nakoľko žalovaný je toho názoru, že sa nejedná o platnú plnú moc a jej predložením nedošlo k odstráneniu nedostatku

platného procesného zastúpenia. Práve z dôvodu, že si PZ žalobcu uvedomovala, že v danom prípade je potrebné, aby boli splnené aj procesné podmienky na riadne vedenie tohto konania, poukázala v rámci pojednávania dňa 17.1.2020 na niekoľko súdnych rozhodnutí NS SR, ktoré pojednávajú o tom, že ak ten, kto vystupoval v konaní ako zástupca účastníka bez toho, aby sa preukázal platným plnomocenstvom, toto plnomocenstvo dodatočne predloží, uvedený nedostatok je tým odstránený a boli tak schválené úkony urobené účastníkom konania, ku ktorým došlo pred podpisom plnomocenstva. Zároveň vyjadrila svoj právny názor, že predložením riadneho plnomocenstva udeleného likvidátorkou spoločnosti, odstránila procesnú prekážku a súd môže vo veci pojednávať a vec rozhodnúť. Pôvodne PZ žalobcu navrhla výsluch likvidátorky, avšak nakoľko sa na pojednávaní, na ktoré bol PZ žalovaného riadne dňa 2.10.2019 predvolaný, žalovaný a ani jeho PZ nezúčastnili (svoju neúčast' neospravedlnili hoci o pojednávaní vedeli už 3 mesiace vopred a o tomto pojednávaní sa komunikovalo v decembri 2019 aj mailom medzi stranami sporu), preto bola PZ prekvapená, že PZ žalovaného na pojednávanie neprišiel, uvedomujúc si dĺžku trvania tohto súdneho konania, v rámci svojej procesnej ostražitosťi a možností, ktoré jej ponúkalo ustanovenie § 274 CSP, na otázku súdu, k čomu by sa mala likvidátorka a žalovaný vyjadriť, alebo aké skutkové okolnosti by mali objasniť, PZ žalobcu nakoniec záverom uviedla, že podľa jej názoru považuje skutkový stav za zistený dostatočne a uviedla súdu možnosť rozhodnúť tento spor rozsudkom pre zmeškanie podľa § 274 CSP. Nakoľko súd v zmysle čl. 11 CSP musí vychádzať z obsahu vyjadrení strán sporu, resp. ich PZ a musí skúmať, ale hlavne správne a zákonne vyhodnotiť skutočnú vôľu a zmysel sledovaný konajúcou stranou, súd vyzval PZ žalobcu k jasnému a zrozumiteľnému vyjadreniu sa, či jej prednesené vyjadrenie má považovať len za úvahu o možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie, alebo ho navrhuje vydať. PZ žalobcu uviedla výslovne, že tento rozsudok pre zmeškanie navrhuje vydať. Súd má podľa CSP právo, ale aj povinnosť komunikovať s účastníkmi konania, a to najmä za účelom správneho pochopenia obsahu ich prednesov a návrhov. Týmto postupom nijak nedošlo k porušeniu procesných práv žalovaného alebo k znevýhodneniu žalobcu. PZ žalobcu sama iniciatívne poukázala na možnosť vydania kontumačného rozsudku podľa § 274 CSP, iniciatívne s touto možnosťou prišla sama a súd ju o tejto úvahe a možnosti nijak priamo ani nepriamo nepoučoval. Len ju požiadal, aby sa jasne a zrozumiteľne vyjadrila, či teda tento návrh na vydanie rozsudku pre zmeškanie predkladá, alebo jej vyjadrenia má vnímať len ako úvahy o možnosti vydania. Súd v zmysle procesnej zásady, že každý procesný úkon sa posudzuje podľa obsahu a skutočnej vôle - čl. 11 CSP, je povinný posúdiť obsah a skutočnú vôľu procesnej strany, objasniť si, čo skutočne chce konajúci svojím prejavom vôle dosiahnuť. PZ žalobcu vychádzajúc z vlastných odborných vedomostí a znalostí CSP tento návrh s určitosťou predniesla, procesne iniciovala jeho vydanie, dokonca aj konkretizovala podmienky na jeho vydanie, t. j. že na pojednávanie boli účastníci riadne predvolaní na poslednom pojednávaní, nikto ju neinformoval, že žalovaný, resp. jeho PZ nepríde, dokonca uvádzala, že ani pri nahliadnutí v elektronickom spise nevidela nahraté žiadne ospravedlnenie z neúčasti na pojednávaní. Hoci prekvapená neúčastou žalovaného, resp. jeho PZ na pojednávaní dňa 17.1.2020, po tom, ako sa súd na jej požiadanie vyjadril, že plná moc, ktorú doložila do spisu odstránila procesnú prekážku, využila možnosť podľa § 274 CSP a iniciatívne navrhla vydať rozsudok pre zmeškanie. Žalobca zastáva názor, že v danom prípade boli splnené všetky podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie podľa § 274 CSP. Rozsudok pre zmeškanie je považovaný za procesnú sankciu za porušenie procesných povinností strany sporu, resp. jej PZ dostaviť sa na pojednávanie. Žalovaný žiadnym hodnoverným dôkazom neospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní, v zákonnej lehote 15 dní nepožiadaval o zrušenie tohto rozsudku, práve naopak účelovo vykonštruovaným a nepravdivým dôvodom, prečo sa nedostavil na pojednávanie, sa snažil vytvoriť si dôvod na podanie odvolania, ktoré inak voči rozsudku pre zmeškanie nie je prípustné. Jednou z procesných podmienok konania je aj existencia platnej plnej moci. Po tom ako súd po 5 rokoch vedenia súdneho konania na pojednávaní dňa 2.10.2019 uviedol, že vzhľadom na to, že spoločnosť Klimamontáž s. r. o. vstúpila do likvidácie s účinnosťou od 15.1.2014, t. j. pred podaním žaloby, je potrebné, aby v mene žalobcu vystupovala ustanovená likvidátorka, ktorá jediná je oprávnená udeliť plnú moc na zastupovanie PZ žalobcu, nakoľko § 72 Obchodného zákonníka je špeciálnym ustanovením vo vzťahu k § 122 ods. 3 OBZ a teda pán Roman Glosz nebol oprávnený udeliť plnomocenstvo na zastupovanie v tejto právnej veci a vyzval PZ aby predložila plnú moc udelenú likvidátorkou spoločnosti na zastupovanie v tejto právnej veci podľa § 72 OBZ, PZ žalobcu bez zbytočného odkladu dňa 2.10.2019 kontaktovala likvidátorku spoločnosti a čo najskôr po doručení originálu podpísanej plnej moci zo strany likvidátorky, túto obratom doručila na súd. Plná moc udelená likvidátorkou, je riadna procesná plná moc, dokonca likvidátorka v nej pre právnu istotu výslovne uviedla, že sa stotožňuje s obsahom žaloby a aj so všetkými podaniami doteraz uskutočnenými a súhlasí s tým, aby spoločnosť vystupovala na strane žalobcu v tomto konaní. Z obsahu žaloby jednoznačne vyplýva, že bola podávaná v mene žalobcu a dodatočným predložením plnomocenstva

riadne udeleného žalobcom, t. j. likvidátorkou, pre PZ, ktorá žalobu podpísala, ako aj všetky nasledujúce podania, spĺňa táto žaloba všetky zákonom požadované náležitosti. Likvidátorka spoločnosti prejavila vôľu, aby spoločnosť Klimamontáž s. r. o. v likvidácii bola viazaná žalobou, zaplatila aj súdny poplatok z majetku spoločnosti a následne udelila aj plnú moc na zastupovanie PZ. Tvrdenie žalovaného o tom, že likvidátorka nemala záujem podávať žalobu nie sú pravdivé, likvidátorka žalobu nepodala len preto, lebo už prebiehalo súdne konanie iniciované spoločníkom Romanom Gloszom, v mene žalobcu. Pohľadávku voči žalovanému riadne eviduje v účtovníctve žalobcu. Ak by žalobu podávala aj ona v mene žalobcu, narazila by na prekážku litispendencie. Pokiaľ by nesúhlasila so žalobou, nebola by platila nemalý súdny poplatok v mene žalobcu, prejavila by vôľu nevymáhať pohľadávku v mene žalobcu a nebola by splnomocnila PZ na zastupovanie. Až dňa 2.10.2019 sa strany sporu, ako aj likvidátorka prvýkrát dozvedeli o tom, že súd nepovažuje plnú moc udelenú PZ spoločníkom za platnú a existuje tu tak prekážka v konaní. Po zistení tejto skutočnosti likvidátorka jednoznačne prejavila vôľu pokračovať v tomto súdnom konaní, preto splnomocnila PZ na zastupovanie v mene žalobcu. Žalobca poukazuje aj na ustálenú súdnu prax v prípade, ak niekto koná bez riadnej plnej moci, R 12/1985, podľa ktorého ten, kto vystupoval v konaní ako zástupca účastníka bez toho, aby sa preukázal platným plnomocenstvom, plnomocenstvo predloží dodatočne, v súdom stanovenej lehote, uvedený nedostatok je odstránený a boli tak schválené aj tie úkony urobené účastníkom konania, ku ktorým došlo pred podpisom plnomocenstva (obdobne rozhodnutie NS ČR 23Cdo/3294/2009 z 6.11.2009). Judikatúra pripustila, aby zástupca preukázal oprávnenie zastupovať účastníka aj dodatočne, napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo 284/2010 z 15.5.2012, 5 Sžf/1/2011 z 25.8.2011, 2Obdo/12/2017 z 22.2.2018, 4Cdo/136/2018 z 21.11.2018, 2Cdo/129/2016 z 29.6.2017, 6Cžo/17/2012 z 12.12.2012, 8Sžf/30/2010 z 26.8.2010 a iné. Dokonca podľa rozhodnutia NS SR 5Cdo/284/2010 z 15.5.2012, aj stotožnenie sa s úkonmi právneho zástupcu, konajúceho bez riadnej plnej moci, je možné považovať za zhojenie nedostatku konať za právnickú osobu. Dochádza tým k naplneniu čl. 47 ods. 2 Ústavy SR. Jedná sa pritom o procesnú, nie hmotnoprávnu plnú moc, pričom vady procesného plnomocenstva je možné odstrániť v ktoromkoľvek štádiu konania. Navyše žalobca vznáša aj námietku koncentrácie konania, nakoľko všetky tvrdenia o nedostatku plnomocenstva mohol a mal žalovaný uvádzať v konaní pred súdom prvej inštancie. Až v odvolaní začal žalovaný v rámci odvolacích dôvodov tvrdiť, že podľa jeho názoru plná moc udelená PZ žalobcu likvidátorkou spoločnosti nie je platná. Tým, že súd návrhu žalobcu na vydanie kontumačného rozsudku vyhovel, bol toho názoru, že plná moc z 13.11.2019, ktorú na výzvu súdu predložila PZ žalobcu, je riadna a platná plná moc, ktorá odstránila nedostatok v konaní. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, je žalobca názoru, že odvolanie žalovaného nie je prípustné. Sám žalovaný, hoci argumentuje absenciou materiálnej podmienky na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie, bol procesne pasívny, nestrážil si svoje procesné práva, hoci bol zastúpený PZ, o čom svedčia aj skutočnosti, že sa nezúčastnil ani on ani jeho PZ pojednávania, o ktorom bol 3 mesiace vopred riadne jeho PZ informovaný, pokiaľ mal výhrady k obsahu plnej moci, tieto súdu kvalifikovaným spôsobom neoznámil, nenamietal neodstránenie tejto procesnej prekážky, riadne a včas sa neospravedlnil z neúčasti na pojednávaní, nepožiadal o zrušenie rozsudku pre zmeškanie. Argument zásahom do práv na spravodlivý proces, nie je v danom prípade, podľa názoru žalobcu na mieste, práve vzhľadom na pasívne správanie sa žalovaného a jeho vymyslené dôvody, prečo sa pojednávania nezúčastnil. Žalobca bol od samého začiatku v spore mimoriadne aktívny, skutočnosti tvrdené v žalobe riadne preukazoval predloženými dôkazmi aj s pomocou likvidátorky spoločnosti. Konanie, v ktorom išlo o objektívnu zodpovednosť konateľa za škodu - nedôvodný výber finančných prostriedkov z účtu žalobcu, kde musí konateľ preukazovať, že konal s odbornou starostlivosťou v súlade so záujmami spoločnosti, celých 5 rokov prebiehalo tak, že žalovaný ani do pojednávania dňa 17.1.2020 súdu nepreukázal hodnoverným spôsobom, prečo a kam finančné prostriedky vybraté z účtu žalobcu dal, najskôr tvrdil, že do pokladne, neskôr, že na svoj súkromný účet, potom, že na účet spoločnosti. Žalovaný mal dostatočný časový priestor na to, aby keď chcel seriózne preukázať, čo spravil s financiami vybratými z účtu žalobcu, ak mal záujem sa kvalifikovane a preukázateľne vyvinieť z objektívnej zodpovednosti konateľa za škodu, mohol tak urobiť v rámci niekoľkých rokov, v rámci svojej procesnej obrany. V dokazovaní bol úplne pasívny, predkladal dôkazy k úplne nepodstatným veciam, podstatným veciam sa nevenoval, resp. svoje tvrdenia nedokázal preukázať, neustále menil svoje vyjadrenia. Podľa žalobcu teda súd prvej inštancie postupoval správne, v danom prípade boli splnené všetky podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie. Nie je preto daný odvolací dôvod podľa § 356 písm. b) CSP, preto odvolanie voči napadnutému rozsudku nie je prípustné. Vzhľadom na to žalobca navrhuje, aby odvolací súd odvolanie ako neprípustné podľa § 386 písm. c) odmietol. Žalobca si uplatnil tiež náhradu trov odvolacieho konania.

11. K vyjadreniu žalobcu podal žalovaný písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že nesúhlasí s opisom priebehu pojednávania dňa 2.10.2019 tak, ako ho prezentuje zástupkyňa žalobcu. Pojednávanie sa totiž uskutočnilo tak, ako to uviedol žalovaný v podanom odvolaní, t. j. bolo na diktafón nahrávané sporadicky, súd pojednávanie odročil na neurčito s tým, že strany obdržia písomné predvolanie. Po ukončení pojednávania dňa 2.10.2019 opustila zástupkyňa žalobcu i advokátsky koncipient JUDr. K. pojednávaciú miestnosť, pričom následne udalosti prebiehali tak, ako ich JUDr. Hudcovičová opisuje vo svojom vyjadrení, JUDr. Hudcovičová i JUDr. K. vyšli pred budovu súdu, kde sa na základe iniciatívy JUDr. Hudcovičovej niekoľko minút bavili o predmetnej právnej veci, vrátane možnosti mimosúdneho zmierlivého riešenia. Avšak opis samotného priebehu pojednávania JUDr. Hudcovičovou, t. j. udalostí pred opustením budovy súdu nekorešponduje so skutočnosťou. Žalovaný nesúhlasí s argumentom JUDr. Hudcovičovej, že ak by súd na pojednávaní dňa 2.10.2019 neoznámil ďalší termín pojednávania na 17.1.2020, že by o tom nemala odkiaľ vedieť a že by o tom nepísala e-mail likvidátorke žalobcu Ing. P., PhD. Žalovaný nemá vedomosť o tom, ako a kedy JUDr. Hudcovičová došla k záveru o nariadení ďalšieho pojednávania na deň 17.1.2020, ale na pojednávaní dňa 2.10.2019 to nebolo. Ani súd nedisponuje dôkazom, ktorý by preukazoval, že žalovaný, resp. jeho právny zástupca by bol riadne predvolaný na termín 17.1.2020. Žiadne písomné predvolanie PZ žalovaného ani žalovaný neobdržali a okrem tvrdenia JUDr. Hudcovičovej, ktorú ale nemožno považovať za nezaujatú, neexistuje dôkaz o tom, že súd by riadne predvolal PZ žalovaného na pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo dňa 17.1.2020. Ako je zrejmé, z e-mailovej komunikácie predloženej JUDr. Hudcovičovou, na pôvodný e-mail JUDr. Hudcovičovej zo dňa 5.12.2019 nebolo niekoľko dní odpovedané (bol poslaný na staršiu e-mailovú adresu N., ktorá bola medzičasom nahradená novou N.), preto tento e-mail zo dňa 5.12.2019 JUDr. Hudcovičová urgovala e-mailom zo dňa 16.12.2019, ktorý už ale poslala na e-mail konateľa JUDr. Petra Weisa L., zverejnený na stránke Slovenskej advokátskej komory, kde ho aj JUDr. Hudcovičová vyhľadala. Tento e-mail ešte dňa 16.12.2019 preposlal JUDr. Weis zamestnancovi JUDr. K., ktorý obratom ešte dňa 16.12.2019 o 15:24 hod. zatelefonoval JUDr. Hudcovičovej a ospravedlnil sa jej, že pôvodný e-mail zo dňa 5.12.2019 nebol zaregistrovaný. Nasledovný deň 17.12.2019 JUDr. K. odpísal JUDr. Hudcovičovej na jej e-mail zo dňa 5.12.2019, resp. 16.12.2019 a to tak, ako JUDr. Hudcovičová predložila súdu. JUDr. Hudcovičová poukazuje na to, že v jej e-maile zo dňa 5.12.2019 uviedla právnomu zástupcovi žalovaného, že ďalšie pojednávanie je vytyčené na 17.1.2020, avšak túto skutočnosť uvádza až na konci pomerne rozsiahleho e-mailu, pričom túto skutočnosť, si PZ žalovaného pri vybavovaní predmetnej e-mailovej komunikácie nevšimol, resp. jej nevenoval pozornosť. Vybavovanie e-mailovej agendy navyše v rámci mnohých sporových konaní patrí často k hektickej náplni advokáta, resp. zamestnanca advokátskej kancelárie, v danom prípade navyše pod časovou tiesňou spôsobenou blížiacimi sa vianočnými sviatkami a s tým spojeným voľnom a dovolenkami, ako aj snahou rýchlo a vecne odpísať JUDr. Hudcovičovej z dôvodu neobdržania jej pôvodného e-mailu zo dňa 5.12.2019, teda preto, aby nemusela už viac dlhšie čakať na odpoveď, čím chcel PZ žalovaného odčiniť skutočnosť, že pôvodný e-mail JUDr. Hudcovičovej nebol včas obdržaný zrejme z dôvodov na jeho strane. Z predloženej e-mailovej komunikácie je zrejmé, že JUDr. K. sa zameral na vecnú stránku veci a síce, že žaloba bola podaná neoprávneným subjektom. Argumenty, ktoré PZ žalovaného, konkrétne jeho zamestnanec JUDr. K. načrtoľ JUDr. Hudcovičovej v e-maile zo dňa 17.12.2019, mal PZ žalovaného v pláne uplatniť osobitným písomným vyjadrením, ktoré mal v pláne spracovať a poslať na súd do príslušného konania. K uvedenému sa dostal až po vianočných sviatkoch, a to z dôvodu pracovnej vyťaženia až koncom januára 2020, kedy aj nahliadol dňa 28.1.2020 do elektronického spisu príslušnej právnej veci, aby sa pozrel, či medzičasom do súdneho spisu nepridoblo niečo relevantné, pričom s prekvapením zistil, že obsahuje zápisnicu o pojednávaní zo dňa 17.1.2020, na ktorej bol vyhlásený rozsudok pre zmeškanie žalovaného. V každom prípade, informáciu od JUDr. Hudcovičovej obsiahnutú na konci jej pomerne rozsiahleho e-mailu zo dňa 5.12.2019, preposlanom dňa 16.12.2019, JUDr. K. buď prehliadol, alebo nevenoval v danej chvíli pozornosť, nakoľko sa zamerl na vecnú argumentáciu, pričom bol tiež v danom období pracovne vyťažovaný. Poznámku na konci e-mailu JUDr. K. zo dňa 17.12.2019, že už čoskoro sa dozvieme, či sa súd stotožní so zatiaľ neprezentovanou argumentáciou PZ žalovaného o tom, že žaloba bola podaná neoprávnenou osobou, napísal JUDr. K. preto, lebo mal v pláne pokiaľ možno čo najskôr poslať súdu písomné vyjadrenie, pričom predpokladal, že toto by mohlo mať za následok zastavenie súdneho konania, a to v blízkej dobe, po podaní plánovaného vyjadrenia, tzn. čoskoro. V žiadnom prípade tým nemal na mysli, že by bol oboznámený s nariadením pojednávania na deň 17.1.2020. Následne však už plánované písomné vyjadrenie vzhľadom na okolnosti neposielal, ale prezentoval ho až v podanom odvolaní. PZ žalovaného vyslovuje domnienku, že JUDr. Hudcovičová teoreticky mohla informáciu o údajnom ďalšom termíne pojednávania nariadenom na deň 17.1.2020 uviesť do e-mailu úmyselne a účelne, dúfajúc, že PZ žalovaného túto informáciu prehliadne alebo jej nebude venovať

pozornosť, v dôsledku čoho by následne JUDr. Hudcovičová mohla následne tvrdiť, že PZ žalovaného o termíne pojednávania 17.1.2020 vedel, čo však ale nie je v súlade so skutočnosťou. Stranu sporu každopádne predvoláva súd a nie druhá sporová strana, resp. jej právny zástupca. K argumentu JUDr. Hudcovičovej, že zápisnica z pojednávania z 2.10.2019 bola vyhotovená a nahratá do elektronického súdneho spisu dňa 3.10.2019, že PZ žalovaného, ktorý má do elektronického spisu prístup, proti obsahu tejto zápisnice nenamietal, a to až do podania odvolania voči rozsudku pre zmeškanie a že PZ žalovaného súd nežiadal, aby túto zápisnicu opravil z dôvodu, že by nekorešpondovala so skutočným stavom, žalovaný uviedol, že možnosť nahliadnutia do elektronického súdneho spisu nie je totožná s povinnosťou nahliadať do elektronického súdneho spisu. PZ žalovaného po pojednávaní uskutočnenom dňa 2.10.2019 do elektronického spisu nenahliadal, nahliadol doň až dňa 28.1.2020, preto obsah zápisnice z pojednávania dňa 2.10.2019 nenamietal skôr. Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný nevyužil možnosť podať návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, tak žalovaný uviedol, že podanie uvedeného návrhu je fakultatívne, neexistuje teda povinnosť takýto návrh podať. PZ žalovaného podanie takéhoto návrhu zvažoval, no nakoniec sa rozhodol, že ho nepodá, a podá až odvolanie voči rozsudku pre zmeškanie. PZ žalovaného sa tak rozhodol najmä vzhľadom na pre neho prekvapujúci obsah zápisnice z pojednávania zo dňa 2.10.2019, o ktorom sa dozvedel až po nahliadnutí do el. spisu dňa 28.1.2020, pričom dospel k záveru, že jeho prípadnému návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie v zmysle § 277 CSP by nebolo vyhovie, nakoľko by o ňom rozhodoval ten istý sudca, ktorý pojednávanie dňa 17.1.2020 otvoril, viedol a na ktorom rozhodol rozsudkom pre zmeškanie a ktorý dňa 2.10.2019 pojednávanie odročil na neurčito. Preto PZ žalovaného považuje za relevantné posúdenie predmetnej veci iba neustranným a nezainteresovaným orgánom, ktorým je odvolací súd. Preto PZ žalovaného vyhodnotil fakultatívne podanie návrhu v zmysle § 277 CSP ako zbytočné a nevhodné, nakoľko by mu za danej situácie a okolností určite nebolo vyhovie. Naopak podanie takéhoto návrhu by mohlo ohroziť zabezpečenie zvukových nahrávok z pojednávania, ktoré si PZ žalobcu vyžiadal. K poučovacej povinnosti súdu žalovaný uviedol, že v § 160 ods. 2 CSP je upravená všeobecná poučovacia povinnosť, ktorú však nemožno aplikovať na ustanovenia rozsudku pre zmeškanie, t. j. na § 273 a nasl. CSP. V § 273 CSP je totiž upravená osobitná, špeciálna poučovacia povinnosť súdu, splnenie ktorej je striktnou požiadavkou na vydanie rozsudku pre zmeškanie. To, že súd nemá v rámci súdneho konania všeobecnú poučovaciu povinnosť voči advokátovi zastupujúcemu sporovú stranu, neznamená, že pri rozsudku pre zmeškanie nemusí byť dodržaná jedna z podmienok na jeho vydanie, ktorým je práve osobitné poučenie o možnosti takýto rozsudok vydať. Podľa žalovaného, poučenie o možnosti rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie musí byť dané pred každým jedným pojednávaním, na ktorom by chcel súd takýmto rozsudkom rozhodnúť. Preto poukaz JUDr. Hudcovičovej, že žalovaný bol o uvedenom poučení v rámci všeobecného poučenia o procesných právach obdržaného žalovaným dňa 20.8.2018 a v predvolaní zo dňa 14.6.2019 na pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo dňa 2.10.2019, považuje žalovaný za bezpredmetný. O možnosti vydať kontumačný rozsudok pre zmeškanie nebol žalovaný, resp. jeho právny zástupca pred pojednávaním, ktoré sa uskutočnilo dňa 17.1.2020 poučený, čo žalovaný namietol z dôvodu istoty, pretože v prvom rade namietal, že PZ žalovaného nebol predvolaný vôbec. Žalovaný namietal proti tvrdeniam JUDr. Hudcovičovej o tom, že žalovaný sa snaží predlžovať dané konanie, ide o účelové tvrdenie. PZ žalovaného od začiatku vystupuje v predmetnom konaní aktívne, vyjadrenie PZ žalovaného bolo riadne, vecné, navrhol tiež vykonanie dôkazov, nasledovalo pojednávanie dňa 2.10.2019, ktorého sa zúčastnil. Zo strany žalovaného nedochádzalo k odďaľovaniu rozhodnutia vo veci samej. Pokiaľ v predmetnom konaní dochádzalo k zdržaniam, tak zjavne zo strany samotného súdu, ktorý poslal žalovanému žalobu na vyjadrenie až cca po 4 rokoch od jej podania, resp. k zdržaniam na súde došlo podľa všetkého z dôvodu podania žiadosti o odpustenie súdneho poplatku. Tiež nedáva zmysel tvrdenie JUDr. Hudcovičovej, že PZ žalovaného by sa nebol dňa 17.1.2020 zúčastnil údajne vytýčeného pojednávania mysliac si, že súd pojednávanie odročí, čo by bolo riskantným a nezodpovedným prístupom zo strany PZ žalovaného, ku ktorému by nikdy nepristúpil. Žalovaný v odvolaní poukázal na to, že JUDr. Hudcovičová na pojednávaní dňa 17.1.2020 povedala, že je otázne, či by nebolo možné rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 274 CSP, na čo sa jej súd spýtal, či je to otázne, alebo či to navrhuje. Žalovaný tým namietal porušenie kontradiktórnosti, resp. rovnosti zbraní, pretože s návrhom na vydanie rozsudku pre zmeškanie musí prísť strana sporu sama, súd ju na podanie takéhoto návrhu nemôže nabádať, ani sa jej pýtať, či takýto návrh chce podať, alebo nie. Uvedené však bolo v danom prípade zo strany súdu porušené, keď sa súd v nadväznosti na vyjadrenie JUDr. Hudcovičovej spýtal, či je to otázne, alebo či to navrhuje. Na pojednávaní dňa 17.1.2020 sa JUDr. Hudcovičová jasne vyjadrila, že „je otázne, či by nebolo možné rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie,“ na čo sa jej súd spýtal, „Je to otázne, alebo to navrhuje?“ Z vyjadrenia JUDr. Hudcovičovej nevyplýva, že by podávala návrh na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie, ale vyplýva z neho iba to,

že sa súdu pýta, resp. že polemizuje, o možnosti rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, ale žiadne jej vyjadrenie obsahovo ani nijako inak nebolo podaním návrhu na vydanie rozsudku pre zmeškanie. Z prednesu JUDr. Hudcovičovej vyplýva, že si nebola istá splnením podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie, na čo sa jej súd obratom spýtal, či je to otázne, a zároveň sa jej v rozpore so zásadou kontradiktórnosti vyslovene spýtal, či to navrhuje. Výklad JUDr. Hudcovičovej, že súd sa len snažil zistiť zmysel jej prednesu, neobstojí. JUDr. Hudcovičová ako advokátka by totiž mala vedieť, ako a kedy môže podať návrh na vydanie rozsudku pre zmeškanie. Vyjadrenie advokáta, že je otázne, či je možné rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, sa v žiadnom prípade nedá interpretovať tak, že by advokát takýmto vyjadrením takýto návrh podával. Až potom, čo sa sudca JUDr. Hudcovičovej vyslovene spýtal, či to je otázne, alebo či to navrhuje, tak až potom JUDr. Hudcovičová povedala, že tak áno a až následne sa začala hlbšie zamýšľať nad splnením podmienok na vydanie takéhoto rozsudku a až keď si tieto podmienky jednu po druhej prešla, tak až potom sa vyjadrila, „že by mohlo prichádzať do úvahy vydanie rozsudku pre zmeškanie, tak navrhujem ho vydať.“ Uvedené premyslenie si podmienok na vydanie takéhoto rozsudku a podanie samotného návrhu na vydanie takéhoto rozsudku tak prišlo zo strany JUDr. Hudcovičovej až potom, čo sa jej súd vyslovene spýtal, či to navrhuje, teda až po porušení zásady kontradiktórnosti, resp. rovnosti zbraní zo strany súdu. Nie je možné uvedené zľahčovať tak, že zo strany súdu ide iba o posudzovanie obsahu jej prednesu. Podľa čl. 11 ods. 3 CSP: „kto sa v styku so súdom alebo verejne prihlási k určitej profesijnej odbornosti, považuje sa za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou.“ JUDr. Hudcovičová je advokátka, u ktorej existuje predpoklad, že koná s náležitou znalosťou, takže jej otázku „Je otázne, či by nebolo možné rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 274 CSP“ v žiadnom prípade nie je možné podľa obsahu považovať za podanie návrhu na vydanie rozsudku pre zmeškanie. Tvrdenie, že súd sa len snažil objasniť jej vôľu, resp. to, čo chce svojim prejavom vôle dosiahnuť, nie je správne. Súd vôbec nebol oprávnený pýtať sa JUDr. Hudcovičovej, či navrhuje vydať rozsudok pre zmeškanie, navyše jej súd neposkytol priestor, aby svoje prípadné úvahy dokončila a následne prípadne uvedený návrh podala, ale úplne zbytočne, resp. predčasne sa jej súd spýtal, či to je otázne, alebo či to navrhuje. Súdu muselo byť zrejmé, že ak by JUDr. Hudcovičová chcela dať návrh na vydanie rozsudku pre zmeškanie, tak jej vyjadrenie by bolo profesijne presné a exaktné, takže vôľu JUDr. Hudcovičovej ako advokátky nebolo potrebné ani vhodné zo strany súdu podrobovať ďalšiemu prieskumu. Navyše vyslovená otázka zo strany súdu, či advokátka navrhuje podať rozsudok pre zmeškanie, je ďaleko za hranicou zisťovania prejavu vôle, ale je to explicitné nabádanie na podanie návrhu rozsudku pre zmeškanie, ide o jasné porušenie zásady kontradiktórnosti, resp. rovnosti zbraní zo strany súdu. Nie je v súlade so skutočnosťou, ako to tvrdí JUDr. Hudcovičová, že to ona iniciatívne navrhla vydať rozsudok pre zmeškanie. Návrh na vydanie rozsudku pre zmeškanie podala až potom, čo sa jej súd spýtal, či navrhuje takýto rozsudok vydať. Iniciatíva tak prišla zo strany súdu, nie zo strany JUDr. Hudcovičovej. Tiež žalovaný nesúhlasí s tým, že by námietka o porušení zásady kontradiktórnosti a rovnosti zbraní nebola v odvolaní voči rozsudku pre zmeškanie prípustná. PZ žalovaného uvedenú námietku tvrdí v súvislosti s podmienkou na vydanie rozsudku pre zmeškanie, ktorou je podanie návrhu na vydanie takéhoto rozsudku stranou sporu. Námietka porušenia kontradiktórnosti, resp. zásady rovnosti zbraní je plne relevantná, keďže porušenie tejto zásady priamo súvisí s podávaním návrhu na vydanie takéhoto rozsudku. Od momentu porušenia tejto zásady, t. j. od momentu, keď sa súd JUDr. Hudcovičovej spýtal, či navrhuje vydať rozsudok pre zmeškanie, došlo zo strany súdu k zmareniu možnosti JUDr. Hudcovičovej predmetný návrh podať tak, aby bol procesne v súlade so zákonom.

12. Žalovaný ďalej dôvodil, že v spore absentuje od počiatku aktívna vecná legitímácia subjektu, ktorý žalobu podal. Žaloba bola podaná JUDr. Hudcovičovou, ktorá zastupovala p. Romana Glosza ako spoločníka spoločnosti Klimamontáž, s. r. o., a to s poukazom na § 122 ods. 3 OBZ, ktorý priznáva spoločníkovi oprávnenie vymáhať pohľadávky spoločnosti voči konateľovi. V čase podania však už bola spoločnosť Klimamontáž s. r. o. v likvidácii, čo o. i. znamená, že uplatňovať pohľadávky spoločnosti mohla v mene spoločnosti už len likvidátorka, tá však žalobu nepodala, ani o to nemala záujem. Žalovaný mal za to, že po vstupe spoločnosti do likvidácie, funkcia štatutárneho orgánu prechádza na likvidátora, na ktorého prechádza tiež právomoc, konať vo veciach majetkových a uvedené by malo mutatis mutandis platiť aj vo vzťahu k oprávneniu spoločníka podľa § 122 OBZ. Vstupom do likvidácie je to už len likvidátor, ktorý robí v mene spoločnosti už len úkony smerujúce k jej likvidácii. Ostatne názoru, že žalobu v danej veci mohla podať len likvidátorka a nie spoločník p. Glosz, bol aj súd, ktorý z uvedeného dôvodu vyzval JUDr. Hudcovičovú, aby odstránila uvedenú procesnú vadu. Uvedenú vadu však už nebolo možné odstrániť, nakoľko žaloba bola podaná neoprávneným subjektom, resp. JUDr. Hudcovičová nedisponovala plnomocenstvom od aktívne legitimovaného subjektu (likvidátorky), pričom

likvidátorka nemala v čase predmetnej žaloby vôľu predmetnú žalobu vôbec podať, ani neskôr, keď sa o podaní žaloby dozvedela, nemala vôľu stať sa procesnou stranou. Absenciu vôľe likvidátorky podať žalobu a zároveň absenciu dohody o plnomocenstve v čase podania žaloby nie je možné považovať za odstrániteľnú procesnú vadu. Uvedená situácia je odlišná od situácie, kedy v čase podania žaloby dohoda o plnomocenstve medzi žalobcom a jeho PZ existuje, len ešte nebola deklarovaná písomným plnomocenstvom. Samotná JUDr. Hudcovičová počas pojednávania dňa 17.1.2020 priznala, že v danom čase konala bez plnej moci. Tiež je preukázané, že v roku 2014 samotná likvidátorka priamo vyzývala žalovaného na plnenie údajného dlhu, avšak žalobu už nepodala, lebo nemala vôľu žalobu podať, čo potvrdzuje aj e-mail JUDr. Hudcovičovej zo dňa 2.10.2019, že JUDr. Hudcovičová podala žalobu svojvoľne, bez vedomia a súhlasu likvidátorky. Medzi JUDr. Hudcovičovou a likvidátorkou neexistovala v čase e-mailu žiadna zmluva o poskytovaní právnych služieb. Navyše raz JUDr. Hudcovičová tvrdí, že likvidátorka nepodala žalobu, lebo na to nemala čas a venovala sa iným činnostiam, inokedy tvrdí, že ju nepodala preto, že žalobu už podal spoločník Roman Glosz. Vyjadrenia JUDr. Hudcovičovej si tak odporujú a sú zmätočné. V danom prípade neprichádza do úvahy ani aplikácia § 33 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), podľa ktorého ak niekto koná za iného bez plnomocenstva, je z tohto konania zaviazaný sám, ibaže ten, za koho sa konalo, právny úkon dodatočne bez zbytočného odkladu schváli, pretože likvidátorka spoločnosti vedela o existencii predmetného súdneho konania, o toto konanie sa nezaujímal a hlavne bez zbytočného odkladu neschválila úkony JUDr. Hudcovičovej, hoci z titulu svojej odbornej profesie a vzdelania vedela alebo mala vedieť, že iba ona ako likvidátorka je oprávnená vymáhať na súde predmetnú pohľadávku od žalovaného. Plnomocenstvo, ktoré likvidátorka udelila dodatočne JUDr. Hudcovičovej až dňa 13.11.2019 nespĺňa ani atribút bezodkladného dodatočného schválenia v prípade konania bez plnej moci, ku ktorému sa JUDr. Hudcovičová uchýlila, čo priznala aj v zápisnici zo dňa 17.1.2020. Argument JUDr. Hudcovičovej, že tak ona ako aj likvidátorka sa dozvedeli tom, že žalobu podal neoprávnený subjekt až po pojednávaní dňa 2.10.2019 je nedôvodný, pretože tak likvidátorka, ako aj JUDr. Hudcovičová sú odborne vzdelané osoby, ktoré by právo mali poznať a tak o nedostatku aktívnej legitímácie vedeli, resp. mali vedieť od počiatku a nie až potom, čo na to poukázal súd. Preto sa dodatočne vystavené plnomocenstvo zo dňa 13.11.2019 nedá považovať za úkon, ktorým by sa dodatočne bezodkladne konvalidovalo konanie bez plnomocenstva. Je pritom potrebné odlišovať doloženie plnomocenstva v rámci zastupovania, ktoré už existuje a iba sa dodatočne preukazuje a prípad, kedy zastupovanie neexistuje od počiatku, tak nie je potom čo deklarovať. Pri podávaní žaloby, ako aj počas konania JUDr. Hudcovičová vôbec nedisponovala splnomocnením udeleným od likvidátorky. Absencia riadneho plnomocenstva tak v danom prípade nie je odstrániteľnou procesnou prekážkou, ale je neodstrániteľnou prekážkou, pre ktorú bolo a stále je potrebné konanie ex offo zastaviť. Pokiaľ JUDr. Hudcovičová namietala, že PZ žalovaného svoje námietky voči plnomocenstvu riadne a včas neuplatnil, tak žalovaný uvádza, že uvedená námietka smeruje k skutočnosti, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu, resp. žalobca nebol oprávneným subjektom podať žalobu, čo je skutočnosť, pre ktorú je súd povinný ex offo zastaviť konanie bez ohľadu na to, či na to sporová strana upozorní, alebo nie. Uvedené v danom prípade PZ žalovaného nestihol namietnuť, hoci sa na to chystal, pretože ho zastihol rozsudok pre zmeškanie. Keďže podanie žaloby neoprávnenou osobou je nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd mal konanie zastaviť. Uvedené je možné namietat ako odvolací dôvod v rámci odvolania proti rozsudku pre zmeškanie, pretože okrem špecifických dôvodov v zmysle § 356 CSP je možné kedykoľvek namietat absenciu splnenia všeobecných, základných procesných podmienok. JUDr. Hudcovičová vzniesla námietku koncentrácie vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného o tom, že žaloba bola podaná neoprávneným subjektom, avšak voči uvedenému nie je možné podať námietku koncentrácie, pretože sa jedná o procesnú podmienku, na ktorú je súd povinný v zmysle § 161 ods. 1 CSP prihliadnuť ex offo, je teda irelevantné, či vôbec a kedy ju strana sporu namietne alebo nie. Žalovaný tiež namietka proti tvrdeniam JUDr. Hudcovičovej, že by skutkový stav v danej veci bol dostatočne zistený a že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno v rámci objektívnej zodpovednosti konateľa, nakoľko súd sa v danej veci meritom vôbec nezaoberal a ani nevykonával žiadne dokazovanie. Žalovaný opätovne poukazuje na materiálnu podmienku vydania rozsudku pre zmeškanie, nakoľko žalovaný bol počas celého súdneho konania aktívny, komunikoval so súdom, odpovedal na výzvy súdu atď., zúčastnil sa prvého pojednávania o ktorom vedel a na ktoré bol riadne predvolaný, nedostavil sa však iba na jedno pojednávanie 17.1.2020, pretože o ňom nemal vedomosť, nebol naň riadne predvolaný. Nie je pravda, že by sa snažil predlžovať konanie, alebo robiť iné obštrukcie. Vydanie rozsudku pre zmeškanie na prvom pojednávaní vo veci samej, ktoré nastalo až po viac ako 5 rokoch od podania žaloby, nie je predpokladom efektívneho a rýchleho konania. V prvom rade to bol totiž zjavne samotný súd, ktorý nebol efektívny a rýchly, preto nie je zo strany súdu za daných okolností spravodlivé vydať rozsudok pre zmeškanie.

Relevantné nie sú ani ostatné tvrdenia JUDr. Hudcovičovej, napr. vyjadrenia o neoprávnenom výbere z účtu, nie sú v súlade so skutočnosťou, jednalo sa o výber finančných prostriedkov p. Martinom Kubincom ako spoločníkom a konateľom žalobcu, ktorými bolo uhradené za riadne poskytnuté služby auditorskej spoločnosti JURA audit, s. r. o., čo malo byť ešte predmetom dokazovania, ktoré v danej právnej veci nebolo zatiaľ ale ešte vôbec uskutočnené. Žalovaný sa o žalobe prvýkrát dozvedel až v roku 2018, kedy mu súd zaslal žalobu, od tohto momentu podával na súd vyjadrenia, predložil listiny, nie je pravda, že by bol pasívny a neplnil si svoju dôkaznú povinnosť. Žalovaný preto na základe uvedených odvolacích dôvodov (podanie žaloby neoprávneným subjektom, absencia predvolania na pojednávanie na deň 17.1.2020, absencia poučenia o možnosti rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, porušenie zásady kontradiktórnosti, resp. zásady rovnosti zbraní zo strany súdu a absencia materiálnej podmienky na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie) navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, pričom zároveň by žalovanému priznal trovy odvolacieho konania v rozsahu 100%, alebo aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že zamietne žalobu a žalovanému prizná náhradu trov konania v rozsahu 100%.

13. K vyjadreniu žalovaného podal ešte žalobca písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že vyjadrenie žalovaného v odvolaní treba posudzovať iba vo vzťahu k ním vytyčkanej absencii podmienok na vydanie kontumačného rozsudku, nakoľko netvrdí, že ide o ospravedlniteľný dôvod neúčasti, ktorý by sa posudzoval v konaní o zrušení kontumačného rozsudku. Žalovaný pritom znáša dôkazné bremeno o skutočnostiach tvrdných v jeho odvolaní, t. j. o neexistencii podmienok na vydanie kontumačného rozsudku v zmysle § 274 CSP, ktorými odôvodňuje prípustnosť svojho odvolania. Žalobca má za to, že žalovaný ku dňu podania svojho odvolania, nepreukázal jediným dôkazom, že nebol na pojednávanie dňa 17.1.2020 súdom riadne a včas predvolaný. Všetky jeho tvrdenia zostali iba na verbálnej úrovni, žalobca ich považuje za účelové a nepravdivé a tieto sa snažil kvalifikovane poprieť a vyvrátiť ich pravdivosť. Jednoznačným dôkazom toho, že PZ žalovaného bol priamo na pojednávaní dňa 2.10.2019 predvolaný na pojednávanie na deň 17.1.2020 na OS v Piešťanoch, č. dv. 117 o 14.00 hod., je verejná listina, a to zápisnica z pojednávania v tejto právnej veci zo dňa 2.10.2019, tiež zvuková nahrávka z tohto pojednávania. Až do podania odvolania, t. j. celých 5 mesiacov, PZ osobne prítomný na pojednávaní dňa 2.10.2019 nenamietal správnosť a hodnovernosť obsahu tejto zápisnice, obsah zvukovej nahrávky a procesný postup súdu týkajúci sa zvolenej formy predvolania na pojednávanie a plnenie poučovacej povinnosti zo strany súdu. Na pojednávaní dňa 2.10.2019 bol prítomný PZ žalovaného informovaný súdom o tom, že nebude predvolávaný písomne a zaväzuje sa dostaviť na pojednávanie bez písomného predvolania. Termín, na ktorý bolo pojednávanie odročené zobral na vedomie. Súd teda PZ žalobcu a ani PZ žalovaného nepredvolával osobitne na toto pojednávanie, nakoľko boli predvolaní ústne, priamo na pojednávaní dňa 2.10.2019, ktoré bolo odročované na termín 17.1.2020. Termín zobrali na vedomie a zaviazali sa dostaviť bez písomného predvolania. Práve z uvedeného dôvodu PZ žalobcu ešte v tento deň informovala likvidátorku mailom o novom termíne odročeného pojednávania. Pokiaľ by súd tento termín nestanovil, nebola by ho vedela. Nakoľko PZ žalobcu získala od likvidátorky plnú moc na zastupovanie vo veci, obratom kontaktovala PZ žalovaného na mail, ktorý má uvedený v hlavičke svojich podaní, pričom vzhľadom na vytyčený termín pojednávania blížiac sa sviatky, prosila o odpoveď do 20.12.2019. V snahe pokúsiť sa o zmiernosť, urgovala PZ žalovaného. Tvrdenia PZ žalovaného, že si nevšimol jasne a zreteľne uvedený termín pojednávania v závere mailu PZ žalobcu z 5.12.2019 a opakovane z 16.12.2019, na ktorý reagoval JUDr. K. tak písomne ako aj telefonicky, vyznieva účelovo a toto tvrdenie považuje žalobca za nepravdivé. Skutočnosť, že si PZ žalovaného nevšimol jasne a zreteľne uvedený dátum ďalšieho pojednávania v dvoch mailoch je na jeho zodpovednosti, avšak je v rozpore s jeho vlastným tvrdením, že o tom, ako súd posúdi ich zatiaľ neuplatnenú námietku neplatnosti plnej moci sa dozvedia strany sporu už čoskoro. Vysvetlenie tohto výroku PZ žalovaného tým, že mal v pláne pripraviť písomné vyjadrenie, na základe ktorého by navrhol zastaviť súdne konanie, o ktorom dúfal, že by mohlo nastať už v blízkej dobe, tzn. čoskoro a že v žiadnom prípade nemal uvedeným vyjadrením na mysli, že by bol oboznámený s blížiacim sa pojednávaním dňa 17.1.2020 je špekulatívne, nakoľko JUDr. K., ako advokátsky koncipient, zastupujúci svojho školiteľa aj na súdoch, je odborne spôsobilá osoba, musí mať vedomosť o tom, že ak by podľa jeho vyjadrenia súd bol dňa 2.10.2019 odročil pojednávanie na neurčito, nemohol by očakávať v dohľadnom čase, po jeho písomnom vyjadrení, zastavenie konania, pretože by jednak musel toto vyjadrenie doručiť protistrane, vytyčiť vo veci pojednávanie, na ktorom by verejne vyhlásil rozsudok v merite veci. V žiadnom prípade v decembri 2019 nemohol PZ žalovaného vnímať časové rozpätie do zamietnutia žaloby súdom, pojmom v blízkej dobe, t. j. čoskoro. Všetky vyjadrenia PZ žalovaného vníma žalobca za účelové a špekulatívne. Pokiaľ by mal PZ žalovaného záujem pripraviť vyjadrenie k predloženej plnej moci, bol by toto vyjadrenie uskutočnil

hneď pri prvom možnom úkone, ktorým malo minimálne byť ospravedlnenie z neúčasti na pojednávaní, obratom, ako to zistil z elektronického spisu. Neexistoval žiaden ospravedlniteľný dôvod, prečo sa žalovaný, resp. jeho PZ nezúčastnili pojednávania dňa 17.1.2020. Pokiaľ by tento dôvod existoval, bol by PZ žalovaného využil lehotu 15 dní na podanie návrhu na zrušenie kontumačného rozsudku. Nevyužil tak riadne a všetky procesné práva, aké žalovaný mal a argumentáciu, že tak neučinil len preto, že podanie návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie je fakultatívne a dospel k názoru, že by o jeho návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie rozhodoval ten istý sudca, žalobca vníma ako účelovú. Pokiaľ by mal PZ žalovaného skutočné, relevantné a pravdivé ospravedlňujúce dôvody, pre ktoré sa nezúčastnil pojednávania dňa 17.1.2020, bol by ich súdu riadne a včas oznámil, bola to jeho povinnosť vo vzťahu k žalovanému. Postup podľa § 277 ods. 2 CSP umožňuje procesne jednoduchým spôsobom zvrátiť následky nedostavenia sa na pojednávanie ako jedného z predpokladov vydania kontumačného rozsudku, pokiaľ dôvod nedostavenia sa, možno hodnotiť ako ospravedlniteľný. Voči uzneseniu o zamietnutí návrhu na zrušenie kontumačného rozsudku je predsa možné odvolanie, o ktorom rozhoduje súd vyššej inštancie. Tvrdenie, že PZ žalovaného chcel, aby o predmetnej veci rozhodoval nestranný a nezainteresovaný súd, nie je na mieste, nakoľko vec by sa aj cez návrh na zrušenie kontumačného rozsudku dostala v konečnom dôsledku v rámci odvolania na odvolací súd. Obe strany sporu, resp. ich PZ boli na pojednávanie na deň 17.1.2020 riadne a včas predvolaní, čo je preukázané aj dôkazmi v súdnom spise, ktorých pravdivosť nebola nijak kvalifikovane vyvrátená. K poučovacej povinnosti súdu rozhodnúť spor rozsudkom pre zmeškanie podľa § 274 a § 278 CSP žalobca uviedol, že žalobca ako aj žalovaný, boli prostredníctvom svojich PZ riadne poučení o následku nedostavenia sa na pojednávanie, a to v predvolaní na pojednávanie zo dňa 14.6.2019, ktoré si prevzala PZ žalobcu dňa 17.6.2019 a PZ žalovaného v rámci fikcie doručenia dňa 3.7.2019. PZ žalovaného sa na pojednávanie dňa 2.10.2019 dostavil, kde súd odročil toto pojednávanie na deň 17.1.2020, presne určil aj miesto a čas pojednávania. PZ žalobcu aj žalovaného, zobrali termín pojednávania na vedomie s tým, že písomne volaní nebudú. Z obsahu zápisnice z pojednávania dňa 17.1.2020 vyplýva, že na toto pojednávanie sa dostavila len PZ žalobcu, žalovaný a ani jeho PZ sa nedostavili, svoju prítomnosť neospravedlnili a ani nepožiadali o odročenie pojednávania. PZ žalobcu navrhla vydať rozsudok pre zmeškanie žalovaného. Žalobca poukázal na závery krajský súdov SR obsiahnuté v ich rozhodnutiach, konkrétne rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 31Cob/11/2019 z 30.12.2019, sp. zn. 23Co/174/2019 z 26.2.2020, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoCsp/1/2020 z 16.1.2020, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Cob/133/2018 z 22.8.2019, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/142/2018 z 5.12.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/114/2017 z 14.2.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/216/2019 z 12.12.2019, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Cob/37/2019 z 12.11.2019. Odvolacie súdy jednotne zastávali názor, že súd nemá opakujúcu sa poučovaciu povinnosť o možnosti rozhodnúť spor rozsudkom pre zmeškanie, a to pred každým termínom pojednávania, keď žalovaný resp. jeho PZ už raz bol poučený o následkoch nedostavenia sa na pojednávanie, v predvolaní na pojednávanie, na ktorom došlo k odročeniu pojednávania. Opačný názor by nemal oporu v žiadnom ustanovení CSP, nakoľko účinky poučenia podľa § 274 a § 278 CSP, ktorého sa žalovanému zo stany súdu dostalo spolu s predvolaním na pojednávanie, ktoré bolo odročené, zostávajú zachované počas celého konania, až do právoplatného skončenia a poučenie nemusí byť urobené opätovne pri každom ďalšom úkone súdu. V opačnom prípade by akákoľvek strana sporu mohla svojim obštrukčným správaním sa, napr. aj voľbou nového PZ a požiadavkou poučenia aj tohto nového PZ, resp. priamo strany sporu zmařit účel a zmysel procesného inštitútu, ktorým je kontumačný rozsudok, ktorý predstavuje procesnú sankciu za pasivitu v spore, rovnako tak by postrádalo zmysel odročenie pojednávania na určitý termín, ktorý strany sporu zobrali na tomto pojednávaní na vedomie, nakoľko ak by sa súdy stotožnili s argumentáciou opakovanej poučovacej povinnosti na následky podľa § 274 a § 278 CSP, museli by doručovať predvolanie pre strany sporu, ktoré boli prítomné na pojednávaní s poučením o možnosti rozhodnúť spor rozsudkom pre zmeškanie. Žalovaný bol zastúpený PZ pre celé konanie. PZ žalovaného bol v predvolaní na pojednávanie zo dňa 14.6.2019, ktoré mu bolo doručené do elektronickej schránky fikciou doručenia dňa 3.7.2019 poučený o následkoch nedostavenia sa na pojednávanie podľa § 274 CSP. Toto poučenie a jeho účinky boli zachované a platia pre celé toto konanie. Súd si splnil poučovaciu povinnosť voči žalovanému a poučil žalovaného v súlade s ust. § 274 CSP o následkoch nedostavenia sa na pojednávanie a o podmienkach za ktorých môže vydať rozsudok pre zmeškanie. Kontumačný rozsudok prichádza do úvahy len v prípade, ak sú súčasne splnené podmienky normované jeho hypotézou. Tieto podmienky musia byť v konaní splnené súčasne, v rovnakom čase, čo však neznamená, že musia v konaní nastať iba v jeden určitý moment (rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15Co/268/2017 z 28.11.2018, sp. zn. 4Cob/133/2018 z 22.8.2019, sp. zn. 1Cob/216/2019 z 12.12.2019) Rozsudkom pre zmeškanie súd môže rozhodnúť na ktoromkoľvek

nariadenom pojednávania, ak sú súčasne splnené všetky, zákonom taxatívne vymenované podmienky. PZ žalovaného sa vo svojom vyjadrení z 15.6.2020 formalisticky a rigidne pridrižiava výkladu § 274 CSP, že poučenie o následkoch nedostavenia sa na pojednávanie podľa § 274 CSP musí byť uskutočnené opakovane, vždy v každom jednotlivom predvolaní na pojednávanie, na ktorom má byť vyneseny kontumačný rozsudok. Formalisticky vykladá toto ustanovenie bez prihliadnutia na účel, základné zásady a princípy CSP, ako aj jeho súlad s Ústavou SR. Interpretáciu tohto ustanovenia nezakladá na racionálnej argumentácii (čl. 152 ods. 4 Ústavy SR). Paradoxne absenciu opakovaného poučenia podľa § 274 CSP, dáva do súvisu čisto formalisticky, len s nesplnením podmienky na vydanie kontumačného rozsudku. Netvrdí, že týmto postupom súdu, došlo k porušeniu práv žalovaného na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Poučovacia povinnosť súdu má základný význam pre kvalitu a realizáciu základného práva na súdnu ochranu. Je charakterizovaná potrebou upozorniť stranu sporu na jej procesné práva a povinnosti, pričom základný zmysel má pri začatí súdneho konania, pri zmenách jeho predmetu a strán, pri skúmaní procesných podmienok a napokon pred rozhodnutím súdu vo veci. Súd by mal poskytovať poučenie náležite konkrétne a vždy o tých procesných právach a povinnostiach, keď je to vzhľadom na stav konania potrebné. Poučovacia povinnosť treba poskytnúť konkrétne, adresne a až vtedy, pokiaľ potreba vyjde v priebehu konania najavo. Podľa žalobcu teda poučenie podľa § 274 CSP postačuje zo strany súdu splniť len raz. Poučením o následku nedostavenia sa na pojednávanie, je splnená táto poučovacia povinnosť až do právoplatného skončenia sporu. Nie je potrebné opakovane poučovať stranu sporu o tej istej povinnosti dostaviť sa na pojednávanie, v opačnom prípade môže súd vydať kontumačný rozsudok. O tomto následku je totiž poučená už prvým poučením a niet dôvodu ju poučovať opätovne. Čl. 3 CSP vychádza zo zásady objektívneho teologického, ústavne - konformného výkladu. Žalobca poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 295/2017, v ktorom Ústavný súd zdôraznil, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Jazykový (gramatický) výklad totiž môže v zmysle ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR, predstavovať len prvotné priblíženie sa obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis, na overenie správnosti či nesprávnosti výkladu môžu slúžiť teologický a systematický výklad, vrátane ústavno - konformného, ktoré v kontexte racionálnej argumentácie môžu predstavovať významný korektív pri zistení obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy. Žalobca poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/385/2015 z 26.10.2016 a uviedol, že súd nemôže niesť zodpovednosť za pasivitu žalovaného. Správanie sa žalovaného odporuje zásade „vigilantibus iura scripta sunt,“ práva patria bdelym, teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o svoje procesné práva, ktoré uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídateľnosťou. Požiadavku žalovaného na písomné predvolanie na pojednávanie dňa 17.1.2020, vníma žalobca ako zjavné zneužitie práva zo strany žalovaného. Žalovaný vo svojom odvolaní formálne namieta nesplnenie poučovacej povinnosti zo strany súdu v súvislosti s pojednávaním dňa 17.1.2020, len ako nesplnenie podmienky na vydanie kontumačného rozsudku. Neuvádza, že tým, že súd opakovane nepoučil žalovaného na možnosť vydania kontumačného rozsudku, hoci bol zastúpený jeho PZ, v prípade nedostavenia sa na pojednávanie 17.1.2020, bolo zasiahnuté do práva žalovaného na spravodlivý proces a došlo tým, k porušeniu povinnosti na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach. Súd pritom musí vychádzať z odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný. V prípade, ak by túto skutočnosť chcel teraz PZ žalovaného tvrdiť, vysvetľovať ako neplnením opakovanej poučovacej povinnosti o následkoch nedostavenia sa na pojednávanie malo dôjsť k zásahu práv žalovaného na spravodlivý proces, žalobca vznáša námietku koncentrácie konania a žiada, aby odvolací súd na toto tvrdenie žalovaného neprihliadal. Na pojednávani dňa 2.10.2019 neboli prítomné osobne strany sporu, ale len ich PZ. Ani jeden z PZ strán sporu nežiadal o doručenie písomného predvolania na pojednávanie, zbral termín na vedomie a zaviazal sa dostaviť bez písomného predvolania. Nebolo preto potrebné osobitne písomne predvolávať PZ strán sporu a opakovane ich poučovať. Podľa žalovaného tak boli splnené všetky podmienky pre vydanie kontumačného rozsudku. K odvolaciemu dôvodu, že žalovaný bol v doterajšom priebehu aktívny, žalobca poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/189/2017 z 27.2.2018, rozhodnutie NS RS sp. zn. 5Obdo/87/2018 z 22.11.2018, v ktorých NS SR sa zaoberal námietkou aktivity žalovaného, ku ktorej konštatoval, že skutočnosť, že žalovaný bol v doterajšom priebehu konania aktívny, nie je pre rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie podľa § 274 CSP rozhodujúca. Tak ako ust. § 274 CSP ako aj § 278 CSP, nepojednáva o aktivite sporovej strany, ale o zákonných podmienkach, ktoré ak sú splnené, tak súd rozhoduje rozsudkom pre zmeškanie. V súlade s touto judikatúrou postupujú aj nižšie súdy, napr. rozhodnutia KS v Žiline sp. zn. 7Co/312/2018 z 20.2.2019, KS v Žiline sp. zn. 7Co/313/2018 z 28.2.2019, KS v Bratislave sp. zn. 3Co/39/2018 z 28.3.2019. Postupom Okresného súdu Piešťany nedošlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces, pretože žalovaný mal možnosť

si uplatňovať svoje práva, využívať inštitúty poskytované CSP. Žalovaný mal vytvorené podmienky na výkon svojich práv. NS SR vo svojich rozhodnutiach viackrát akcentoval význam zásady, podľa ktorej právo patrí bdelym, teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu, uplatňovanie a výkon svojich práv a predvídajú aj možnosti vzniku komplikácií sťažujúcich výkon práv a ich uplatnenie v prebiehajúcom konaní. Žalovaný nekonal v súlade s touto zásadou. Táto zásada je pritom plne opodstatnená aj v prípade práva sporovej strany zúčastniť sa na pojednávaní, ktorých dátumy sú pravidelne zverejňované aj na stránkach Ministerstva spravodlivosti SR. Aj pojednávanie vytyčené na deň 17.1.2020 bolo riadne zverejnené. Vlastné pričinenie sa na ochranu svojich práv vyžaduje, aby strana v konaní sledovala svoje subjektívne práva a robila také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozeniu a poškodzovaniu. Bola to práve nečinnosť žalovaného, resp. jeho PZ, ktorý sa bez ospravedlnenia nedostavil na riadne pojednávanie dňa 17.1.2020, hoci bol súdom na pojednávaní dňa 2.10.2019 riadne a včas upovedomený o novom termíne stanovenom na deň 17.1.2020 a v predvolaní zo dňa 14.6.2019 bol riadne súdom poučený o následkoch podľa § 274 CSP. Ak potom žalobca za danej situácie na pojednávaní dňa 17.1.2020 navrhol vydať rozsudok pre zmeškanie, súd postupoval správne, ak tomuto návrhu v zmysle § 274 CSP vyhovel a o žalobe rozhodol rozsudkom pre zmeškanie žalovaného. Žalobca teda považuje napadnutý rozsudok za zákonný a vecne správny.

14. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

15. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), vzhľadom na povahu napadnutého rozhodnutia, zaoberal sa najskôr skúmaním existencie formálnych podmienok pre podanie odvolania žalovaného, a to predovšetkým jeho prípustnosťou, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovaného proti rozsudku pre zmeškanie je potrebné ako neprípustné podľa § 386 písm. c) CSP odmietnuť.

16. Podľa § 355 ods. 1 CSP, proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

17. Podľa § 356 písm. b) CSP, odvolanie nie je prípustné proti rozsudku pre zmeškanie okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takého rozhodnutia.

18. Podľa § 274 CSP, na pojednávaní rozhodne súd o žalobe podľa § 137 písm. a) na návrh žalobcu rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie, ak

a) sa žalovaný nedostavil na pojednávanie vo veci, hoci bol naň riadne a včas predvolaný a v predvolaní na pojednávanie bol žalovaný poučený o následku nedostavenia sa vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a

b) žalovaný neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami.

19. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

20. Podľa § 386 písm. c) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

21. Podľa § 277 ods. 2 CSP, ak žalovaný z ospravedlniteľného dôvodu zmeškal pojednávanie vo veci, na ktorom bol vyhlásený rozsudok pre zmeškanie, súd na návrh žalovaného tento rozsudok uznesením zruší a nariadi nové pojednávanie.

22. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na druh preskúmaného rozhodnutia, jeho odôvodnenie a žalovaným uplatnenú odvolaciu argumentáciu, bolo posúdiť, či súd prvej inštancie postupoval procesne správne, pokiaľ o žalobe žalobcu rozhodol na pojednávaní dňa 17.1.2020 rozsudkom pre zmeškanie.

23. Rozsudok pre zmeškanie predstavuje osobitný druh súdneho rozhodnutia, ktorý predstavuje následok procesnej pasivity procesných strán v sporovom konaní. V kontradiktórnom procese majú byť nositeľom procesnej iniciatívy sporové strany - žalobca iniciuje konanie a má mať záujem na efektívnom vedení svojej právnej veci a rovnako žalovaný, ak má v spore procesne obstať, musí vyvíjať iniciatívu vo forme svojej procesnej obrany. V prípade, že žalovaný nerešpektuje súdom uloženú povinnosť

zúčastniť sa na nariadenom pojednávaní, prikočí súd za splnenia podmienok podľa § 274 CSP k vydaniu kontumačného rozsudku, ktorým vyhovie žalobe.

24. Ak sa teda procesná pasivita žalovaného v spore prejaví jeho nedostavením sa na nariadené pojednávanie, na ktoré bol riadne a včas predvolaný, pričom bol v predvolaní o možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie poučený, pričom žalovaný ani len neospravedlní svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami, ustanovenie § 274 CSP ukladá súdu, v prípade, že to protistrana - žalobca navrhne, rozhodnúť o žalobe na plnenie (§ 137 písm. a/ CSP) rozsudkom pre zmeškanie. Podmienky pre vydanie kontumačného rozsudku v zmysle cit. ust. § 274 CSP musia byť splnené súčasne v rovnakom čase, pričom nemusí ísť len o prvé pojednávanie vo veci samej. Za včasné ospravedlnenie neprítomnosti strany na pojednávaní sa považuje len také ospravedlnenie, ktoré je súdu doručené najneskôr do začiatku pojednávania.

25. Podľa ust. § 356 písm. b) CSP, odvolanie voči kontumačnému rozsudku nie je prípustné, okrem prípadu, že neboli na vydanie tohto rozsudku splnené podmienky. Podanie odvolania voči kontumačnému rozsudku vydanému podľa § 274 CSP teda predpokladá, že v ňom žalovaný rozporuje existenciu podmienok ustanovených v § 274 CSP. Žalovaný teda v takomto odvolaní neuvádza, resp. nenamieta existenciu ospravedliteľného dôvodu, pre ktorý zmeškal pojednávanie (ako to predpokladá ust. § 277 ods. 2 CSP upravujúce návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, čo je inštitút odlišný od odvolania), ale namieta nespĺnenie zákonných podmienok vo forme absencie niektorého z predpokladov stanovených v zákone pre vydanie kontumačného rozsudku. Môže ísť napr. o absenciu zákonného poučenia, alebo absenciu návrhu protistrany na vydanie kontumačného rozsudku a pod. K súbehu oboch inštitútov, t. j. odvolania proti rozsudku pre zmeškanie a návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie by pritom nemalo dochádzať, keďže ide o dve rozdielne situácie a dva rozdielne postupy obrany žalovaného. Jediným prípustným odvolacím dôvodom proti rozsudku pre zmeškanie je, že neboli splnené všetky procesné podmienky pre vydanie takéhoto rozsudku v zmysle § 274 CSP. Podmienkou pre podanie návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie podľa § 277 ods. 2 CSP je pritom existencia ospravedliteľného dôvodu pre zmeškanie pojednávania na strane žalovaného (hoci inak boli procesné podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného splnené).

26. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa podanou žalobou doručenu súdu dňa 11.6.2014 domáha voči žalovanému zaplata peňažnej sumy 18.360,- Eur s príslušenstvom, titulom jeho zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone jeho funkcie konateľa v zmysle § 135a OBZ, pričom predmetnú žalobu podal za žalobcu v jeho mene jeden zo spoločníkov žalobcu p. Roman Glosz poukazujúc na ust. § 122 ods. 3 OBZ, ako vyplýva z obsahu podanej žaloby, uvedomujúc si skutočnosť, že žalobca je v čase podania žaloby v likvidácii. Spoločník p. Roman Glosz, ako zákonný zástupca žalobcu pri podaní predmetnej žaloby, splnomocnil plnomocenstvom zo dňa 11.6.2014 na zastupovanie žalobcu v spore advokátku JUDr. Andreu Hauptvogelovú Hudcovičovú (č. I. 32 spisu). Následne sa v spore rozhodovalo o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov, pričom až po rozhodnutí o ňom, bola žaloba doručovaná žalovanému, pričom na vyjadrenie mu bola doručená dňa 20.8.2018. Žalovaný doručil súdu dňa 5.9.2018 žiadosť o predĺženie lehoty na podanie vyjadrenia k žalobe, k žalobe sa vyjadril podaním doručeným súdu dňa 19.9.2018 (§ 167 ods. 2 CSP). K vyjadreniu žalovaného a jeho prílohám sa žalobca vyjadril podaním doručeným súdu dňa 14.12.2018 (replika, §167 ods. 3 CSP), ku ktorému sa žalovaný vyjadril podaním doručeným súdu dňa 7.1.2019 (duplika, § 167 ods. 4 CSP), ktoré súd doručil na vedomie žalobcovi, ktorý sa vyjadril ešte podaním doručeným súdu dňa 25.2.2019. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie až po rozhodnutí o žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov a po zaplatení súdneho poplatku za žalobu, ako aj po splnení postupu podľa § 167 CSP, vytýčil vo veci termín pojednávania na deň 2.10.2019, na ktoré predvolal právnu zástupkyňu žalobcu a právneho zástupcu žalovaného. Predmetné predvolanie (č. I. 238 spisu) obsahovalo poučenie o tom, že ak sa predvolaný na pojednávanie nedostaví a svoju prítomnosť neospravedlní včas a vážnymi okolnosťami, súd o žalobe rozhodne na návrh druhej strany rozsudkom pre zmeškanie podľa § 274 alebo § 278 CSP. Toto predvolanie s poučením si prevzala PZ žalobcu dňa 17.6.2019 a PZ žalovaného na základe fikcie doručenia dňa 3.7.2019 (č. I. 240 spisu). Na č. I. 243 spisu sa nachádza zápisnica z pojednávania zo dňa 2.10.2019, ktorá bola vyhotovená prepisom nahrávky na diktafóne. Správnosť predmetnej zápisnice svojím podpisom potvrdil vec prejednávajúci sudca Mgr. Vladimír Zimányi, ako aj asistentka vyhotovujúca prepis diktafónu Mgr. U. Z.. Podľa obsahu spisu odvolací súd nezistil, že by niektorá zo strán podala námietky proti obsahu zápisnice a žiadala o jej opravu, prípadne podala sťažnosť na postup súdu pri vyhotovovaní zápisnice. Podľa obsahu tejto zápisnice odvolací súd zistil,

že bola vyhotovená v súlade s ust. § 99 CSP. Z obsahu zápisnice vyplýva, že na pojednávaní dňa 2.10.2019 sa zúčastnili právni zástupcovia sporových strán, pričom za PZ žalovaného bol prítomný advokátsky koncipient Mgr. O. K., podľa poverenia zo dňa 1.10.2019 (č. I. 242 spisu). Z obsahu zápisnice vyplýva, že ešte pred otvorením pojednávania, súd vyzval právnu zástupkyňu žalobcu na odstránenie nedostatku procesnej podmienky konania, a to na predloženie riadneho plnomocenstva v súlade s § 72 ods. 1 OBZ. Následne súd vyhlásil uznesenie, ktorým pojednávanie odročil na konkrétny termín, a to na 17.1.2020 o 14.00 hod., č. dv. 117 s tým, že právni zástupcovia žalobcu a žalovaného berú termín pojednávania na vedomie, zaväzujú sa dostaviť bez písomného predvolania, pričom právna zástupkyňa žalobcu bola vyzvaná na predloženie spomínaného plnomocenstva v lehote 30 dní. Príslušné plnomocenstvo udelené právnej zástupkyňi na zastupovanie žalobcu, udelené v mene žalobcu likvidátorkou Ing. T. P., PhD. dňa 13.11.2019, bolo do spisu doložené dňa 18.11.2019. Následne sa konalo pojednávanie dňa 17.1.2020, na ktorom podľa zápisnice na č. I. 272 spisu bola okrem sudcu prítomná iba právna zástupkyňa žalobcu, žalovaný, ani jeho právny zástupca na tomto pojednávaní prítomní neboli. Súd rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, následne právna zástupkyňa žalobcu mala prednes, v ktorom sa venovala odstráneniu vady plnomocenstva, ako aj uplatnenému hmotnoprávnemu nároku žalobcu na náhradu škody. Po návrhu právnej zástupkyne žalobcu na vydanie rozsudku pre zmeškanie rozhodol súd vo veci napadnutým rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel. Proti rozsudku pre zmeškanie podal žalovaný odvolanie dôvodiac, že podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie splnené neboli.

27. Ako vyplýva z ust. § 356 písm. b) CSP, odvolanie proti rozsudku pre zmeškanie je prípustné len z jediného dôvodu a to, že neboli splnené podmienky pre jeho vydanie upravené v tomto prípade v ust. § 274 CSP. V ich zmysle sa vyžaduje, aby 1. išlo o žalobu na plnenie podľa § 137 písm. a) CSP; 2. žalovaný bol riadne a včas predvolaný na pojednávanie (najmenej 5 dní vopred); 3. žalovaný bol v predvolaní na pojednávaní poučený o následku nedostavenia sa, vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie; 4. žalovaný sa nedostavil na pojednávanie vo veci; 5. žalovaný svoju neprítomnosť na pojednávaní neospravedlnil včas a vážnymi okolnosťami, ktorá podmienka musí byť splnená v čase, kedy súd rozhoduje o vydaní rozsudku pre zmeškanie (súd nemôže prihliadať na skutočnosti, ktoré mu v tej dobe neboli známe) a 6. žalobca prítomný na pojednávaní, podal návrh na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie žalovaného.

28. V danom prípade boli podľa zistenia odvolacieho súdu na pojednávaní dňa 17.1.2020 splnené všetky zákonom stanovené podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie žalovaného, nakoľko v danej veci sa jedná o žalobu na plnenie podľa § 137 písm. a) CSP, boli splnené všetky ostatné podmienky upravené v ust. § 274 CSP (opísané ods. 21), pričom bol podaný návrh žalobcu na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie žalovaného. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie prítomný súd nedisponoval žiadnym ospravedlnením žalovaného, resp. jeho právneho zástupcu. Pretože v čase rozhodovania súdu prvej inštancie boli splnené všetky zákonné podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného, súd prvej inštancie bol povinný takýto rozsudok vydať.

29. Žalovaný nespochybňoval, že sa predmetného pojednávania dňa 17.1.2020 nezúčastnil, prípadne že by súdu zaslal ospravedlnenie svojej neúčasti z pojednávania. Rovnako tiež netvrdil, že mal ospravedlniteľný dôvod, pre ktorý sa daného pojednávania nezúčastnil, čo by bol dôvod na podanie návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie podľa § 277 ods. 2 CSP.

30. Žalovaný sa však v podanom odvolaní bránil najmä tým, že prvé pojednávanie konané dňa 2.10.2019 bolo odročené na neurčito a nie na konkrétny termín 17.1.2020 o 14.00 hod. Tvrdil, že právny zástupca žalovaného nebol na pojednávanie, na ktorom súd rozhodol rozsudkom pre zmeškanie riadne predvolaný, pretože priebeh pojednávania dňa 2.10.2019 bol iný, ako je zachytené v zápisnici z pojednávania dňa 2.10.2019, a to v tom, že pojednávanie bolo odročené na neurčito, nie na konkrétny termín 17.1.2020. Túto obranu žalovaného však rázne vyvrátila právna zástupkyňa žalobcu, ktorá potvrdila, že pojednávanie dňa 2.10.2019 bolo odročené na konkrétny termín 17.1.2020. Uviedla tiež, že by inak nemala akým iným spôsobom sa o konaní sa ďalšieho pojednávania vo veci dňa 17.1.2020 dozvedieť, pričom predložila doklady, podľa ktorých už dňa 2.10.2019 po skončení pojednávania e-mailom o 12:55 kontaktovala likvidátorku žalobcu ohľadom potrebného plnomocenstva, pričom v tomto e-maily uvádza aj dátum konania ďalšieho pojednávania dňa 17.1.2020 o 14.00 hod., na OS v Piešťanoch č. dv. 117. Skutočne, ak by na pojednávaní súd neurčil ďalší termín pojednávania na

deň 17.1.2019, žalovaný súdu nevysvetlil, ako by inak právna zástupkyňa žalobcu vedela o tomto ďalšom termíne už v deň 2.10.2019 o 12:55 hod., kedy posielala e-mail likvidátorke. Navyše zápisnica z pojednávania bola do elektronického súdneho spisu nahratá už dňa 3.10.2019. Obaja právni zástupcovia pritom zhodne vo svojich podaniach predložených v odvolacom konaní potvrdili, že pojednávacie miesto dňa 2.10.2019 po odročení pojednávania opustili spoločne, spoločne opustili aj budovu súdu, pričom pred súdom spolu ešte komunikovali ohľadom možnosti vyriešenia veci zmierom. Obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 2.10.2019, zodpovedá aj zvuková nahrávka z tohto pojednávania uložená v elektronickom súdnom spise. Skutočnosť, že pojednávanie bolo dňa 2.10.2019 odročené na konkrétny termín dňa 17.1.2019 teda potvrdzujú jednak zvuková nahrávka zo dňa 2.10.2019, zápisnica zo dňa 2.10.2019, ktorej správnosť potvrdili svojimi podpismi konajúci sudca aj jeho asistentka a potvrdila to aj právna zástupkyňa žalobcu. Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že žalovanému sa nepodarilo preukázať jeho tvrdenie, že pojednávanie konané dňa 2.10.2019 nebolo odročené na konkrétny termín, a to na deň 17.1.2019, ale malo byť odročené na neurčito. Tomuto tvrdeniu žalovaného nezodpovedá ani následná komunikácia sporových strán, resp. ich právnych zástupcov, keď právna zástupkyňa žalobcu v e-mailoch zo dňa 5.12.2019 a zo dňa 19.12.2019 adresovaných právnenému zástupcovi žalovaného vyslovene uvádza, že ďalšie pojednávanie bude dňa 17.1.2020, preto dovtedy prosí protistranu o stanovisko ohľadom možnosti mimosúdneho vyriešenia veci. Na tieto e-maily pritom právny zástupca žalovaného odpovedal e-mailom zo dňa 17.12.2019, teba bol oboznámený s ich obsahom, ktorého súčasťou bolo uvedenie dátumu konania ďalšieho pojednávania vo veci dňa 17.1.2020. Obrana žalovaného, že si tento údaj v e-mailoch právnej zástupkyne žalovaného nevšimol, ho neospravedlňuje v jeho neúčasti na pojednávaní dňa 17.1.2020. Na základe všetkých týchto skutočností má odvolací súd za to, že bolo preukázané, že pojednávanie konané dňa 2.10.2019 bolo riadne odročené na pevný termín a to dňa 17.1.2020, o 14.00 hod., na Okresnom súde Piešťany, č. dv. 117. Navyše aktuálny Civilný sporový poriadok ani neumožňuje odročenie pojednávania na neurčito (§ 184 ods. 1 CSP), ale vyžaduje vždy uviesť deň, keď sa bude konať nové pojednávanie.

31. Odvolací súd má tiež za to, že forma predvolania právnych zástupcov strán na ďalšie pojednávanie vykonaná na pojednávaní dňa 2.10.2019, zodpovedá požiadavkám uvedeným v ustanoveniach § 184 ods. 1 CSP v spojení s § 100 ods. 2, 3 CSP. Na ďalšie pojednávanie boli právni zástupcovia predvolaní ústne, počas ich prítomnosti na pojednávaní súdu, a to s výslovným uvedením dňa, hodiny a miesta konania ďalšieho pojednávania, boli tiež poučení o tom, že toto ústne predvolanie je záväzné a nebude im viac doručované písomné predvolanie (vyplýva to z použitého slovného spojenia „berú termín pojednávania na vedomie, zaväzujú sa dostať bez písomného predvolania“). V zmysle uvedených procesných ustanovení platí, že pokiaľ súd odročil pojednávanie ústne na pojednávaní a stranám, resp. ich právny zástupcom oznámil termín ďalšieho pojednávania, nemusí im toto opätovne písomne doručovať. Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že právny zástupca žalovaného bol v danom prípade riadne a včas predvolaný na pojednávanie dňa 17.1.2020.

32. Ďalšia odvolacia námietka žalovaného smerovala k tomu, že súd nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie na návrh žalobcu a pri svojom postupe porušil zásadu kontradiktórnosti a rovnosti zbraní, keď na pojednávaní dňa 17.1.2020 právna zástupkyňa žalobcu v rámci svojho prednesu uviedla: „Je otázne, či by nebolo možné rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 274 CSP,“ na čo sa jej sudca spýtal: „Je to otázne, alebo to navrhujete?“ Na čo právna zástupkyňa žalobcu uviedla: „Tak áno, tak myslím si, že by mohlo prichádzať do úvahy vydanie rozsudku pre zmeškanie, tak navrhujem ho vydať.“ Žalovaný namietal, že v danom prípade právna zástupkyňa žalobcu iba polemizovala o možnosti vydať rozsudok pre zmeškanie a až sudca sa jej neprípustne spýtal, či navrhuje rozsudok pre zmeškanie vydať. Na tento argument reagovala právna zástupkyňa žalobcu tým, že ona sama iniciatívne poukázala na možnosť vydania kontumačného rozsudku podľa § 274 CSP, pričom ju súd o tejto možnosti nijako priamo ani nepriamo nepoučoval, pričom si súd svojou otázkou iba objasňoval obsah a skutočnú vôľu procesnej strany. Žalovaný s takýmto vysvetlením nesúhlasil a dôvodil, že právna zástupkyňa žalobcu nepodala v danom prípade riadny návrh na vydanie rozsudku pre zmeškanie a súd nebol oprávnený sa jej v tom prípade pýtať, či teda navrhuje vydať rozsudok pre zmeškanie.

33. Odvolací súd po preskúmaní obsahu zápisnice zo dňa 17.1.2020, ktorej obsah korešponduje so zvukovou nahrávkou dospel k záveru, že prednes právnej zástupkyne žalobcu a otázku položenú sudcom, treba posudzovať s ohľadom na kontext celej situácie. V úvode pojednávania sudca skonštatoval splnenie podmienok na vedenie pojednávania, pričom rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, následne sa žalobkyňa vo svojom prednese

venovala predloženému plnomocenstvu a nároku žalobcu vo veci samej, keď potom pri návrhoch na dokazovanie za účelom preukázania skutkového stavu, právna zástupkyňa dospela sama k úvahe, že sú zrejmé na danom pojednávaní aj splnené podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie žalovaného podľa § 274 CSP. K tejto úvahe ju súd prvej inštancie nijakým spôsobom nemotivoval. Právna zástupkyňa žalobcu k tomuto záveru dospela samostatne. Len vzhľadom na spôsob prednesenia tohto návrhu na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie, použitím formulácie: „Je otázne, či by nebolo možné rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 274 CSP,“ nasledovala upresňujúca otázka súdu: „Je to otázne, alebo to navrhujete?“ avšak z kontextu situácie vyplýva, že právna zástupkyňa už pred položením tejto otázky súdom, sama navrhla rozhodnúť vo veci rozsudkom pre zmeškanie, ak má súd za to, že sú na to splnené podmienky. Právny zástupca strany nemôže bez ďalšieho vedieť, či sa neprítomná protistrana z pojednávania riadne neospravedlnila, preto aj následná úvaha právnej zástupkyne žalobcu smerovala k tomu, že nevie o tom, že by sa žalovaný z pojednávania ospravedlnil, preto keďže má za to, že takéto ospravedlnenie tu nie je, navrhuje vydať rozsudok pre zmeškanie žalovaného. Odvolací súd má za to, že v tomto prípade položením otázky sudcu („Je to otázne, alebo to navrhujete?“) nedošlo k porušeniu rovnosti strán v danom sporovom konaní, ani k porušeniu zásady kontradiktórnosti civilného sporového konania, nakoľko súd právnu zástupkyňu žalobcu k možnosti požiadať o vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného nenaviedol, ona sama dospela k možnosti takéhoto rozhodnutia, súd od nej požadoval iba jednoznačnejšiu formuláciu jej návrhu, aby sa ním mohol relevantne zaoberať. Otázka právnej zástupkyne: „Je otázne, či by nebolo možné rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie?“ totiž obsahuje návrh na takéto rozhodnutie v prípade, ak sú na to splnené podmienky. Otázka sudcu tak, ako ju právnej zástupkyne položil, mala za cieľ skutočne iba správne vyhodnotiť prednes právnej zástupkyne v súlade s ust. čl. 11 ods. 1 CSP.

34. Žalovaný v odvolaní namietol tiež to, že v predvolaní na pojednávanie nebol opakovane poučený o možnosti rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 274 CSP. Mal za to, že strana sporu, resp. jej právny zástupca musí byť v každom jednom predvolaní opakovane poučený o následkoch nedostavenia sa na pojednávanie bez ospravedlnenia podľa § 274 CSP. S takýmto výkladom znenia ustanovenia § 274 CSP sa odvolací súd nestotožňuje. Žalovaný sa podľa odvolacieho súdu mylne domnieva, že súd prvej inštancie pri odročení pojednávania dňa 2.10.2019 bol povinný právneho zástupcu opakovane poučiť o možnosti rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, keď už raz bol o tejto možnosti riadne poučený spolu s predvolaním na pojednávanie dňa 2.10.2019, na ktorom došlo k odročeniu pojednávania. Takýto názor žalovaného nemá oporu v žiadnom ustanovení Civilného sporového poriadku, nakoľko účinky poučenia podľa ust. § 274 CSP či § 278 CSP, ktorého sa žalovanému dostalo spolu s predvolaním na pojednávanie na deň 2.10.2019 zostávajú zachované počas celého súdneho konania a poučenie nemusí byť opätovne robené pri každom ďalšom úkone súdu, a to osobitne v situácii, keď by mal súd o tej istej procesnej povinnosti poučovať právneho zástupcu sporovej strany, ktorá je osobou v zmysle čl. 11 ods. 3 CSP, teda sa považuje za osobu profesijne odborne spôsobilú, s náležitou znalosťou Civilného sporového poriadku. Pri výklade ust. § 274 CSP nie je možné použiť iba jeho gramatický výklad, ako to naznačuje komentár C. H. Beck k § 356 CSP na ktorý žalovaný odkazuje. Tento komentár navyše uvádza iba určitú polemiku o možnom spôsobe výkladu. Avšak s výkladom, že súd by mal o možnosti rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie poučovať stranu, resp. jej právneho zástupcu pri každom odročovaní pojednávania, či už písomnom, alebo ústnom na pojednávaní, sa súdna prax nestotožnila, nakoľko by bol v rozpore so zásadou hospodárnosti a efektívnosti civilného sporového konania (čl. 17 CSP) a v prípade právnych zástupcov sporových strán - advokátov, by sa tým popierala aj ich profesijná odbornosť (čl. 11 ods. 3 CSP). Poľa názoru odvolacieho súdu teda poučenie uvedené v predvolaní zo dňa 14.6.2019 na pojednávanie dňa 2.10.2019 (č. l. 238 spisu) má náležitosti riadneho poučenia o možnosti rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, ako podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaným.

35. Žalovaný v podanom odvolaní namietal absenciu materiálnej podmienky na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie, a to, že žalovaný sa v spore inak nedopúšťal konania, ktorým by spôsobil obštrukcie, či predlžoval konanie, preto mal súd uvážiť, či je dôvodné v jeho prípade rozhodnúť takouto formou rozhodnutia. Poukázal pritom na nález Ústavného súdu ČR IV. ÚS 3143/15 zo dňa 23.2.2016, v ktorou ústavný súd ČR uviedol, že rozsudok pre zmeškanie súd vydať môže ale aj nemusí, pričom je to na úvahe súdu. Žalovaný však opomína, že príslušné rozhodnutie českého ústavného súdu reaguje na iné znenie českej právnej úpravy, ako je aktuálne platné ust. § 274 CSP. To je formulované kogentne, teda v prípade že sú splnené v ňom uvedené podmienky a strana príslušný návrh prednesie, súd „rozhodne,“ t. j. obligatórne rozsudkom pre zmeškanie. Súd teda za splnenia podmienok v ust. § 274 CSP nemá voľnú úvahu, či touto formou rozsudku rozhodne alebo nie (ako je to možné v prípade ust. § 273 CSP v

štádiu pred pojednávaním), ale je povinný o podanom návrhu rozhodnúť. Túto okolnosť potom vyvažujú dva procesné nástroje žalovaného, ktorými sa následne môže proti vydanému rozsudku pre zmeškanie brániť. A to jednak odvolanie žalovaného voči rozsudku pre zmeškanie, ak má za to, že procesné podmienky pre rozhodnutie touto formou rozsudku splnené neboli. Alebo môže podať návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie podľa § 277 ods. 2 CSP, kedy síce procesné podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie splnené boli, avšak žalovaný zmeškal pojednávanie z vážneho ospravedlniteľného dôvodu, ktorý súdu preukáže. Zákon teda počíta pre žalovaného s možnosťou nápravy, ak súd rozhodne o návrhu na vydanie rozsudku pre zmeškanie tak, že mu vyhovie, čím sa odstraňuje striktnosť právnej úpravy v ust. § 274 CSP, ktorá súdu ukladá rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v prípade, že sú na to splnené podmienky. Takáto právna úprava je v súlade s celou koncepciou Civilného sporového poriadku, ktorá smeruje k čo najrýchlejšiemu rozhodnutiu vo veci samej a za tým účelom vyžaduje od procesných strán dôsledné plnenie si ich procesných práv a povinností. Pretože žalovaný, resp. jeho právny zástupca v predmetnej veci o možnosti rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie poučený bol, je argument žalovaného v podanom odvolaní o nedostatku poučenia nedôvodný. Nebolo potom dôvodné skúmať ani to, či bol inak žalovaný v spore aktívny. Zanedbanie účasti strany na pojednávaní nariadenom súdom je vážnym pochybením, ktoré sankcionujú práve ustanovenia § 274 a § 278 CSP. Možnosť nápravy tohto postupu potom môže žalovaný dosiahnuť buď podaním žiadosti o zrušenie rozsudku pre zmeškanie, ak má žalovaný ospravedlniteľný dôvod, pre ktorý pojednávanie zmeškal, čo žalovaný v tomto prípade ani netvrdil a predmetný návrh ani nepodal, alebo ak má za to, že podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie neboli splnené, môže podať z tohto dôvodu proti rozsudku pre zmeškanie odvolanie, čo je aj predmetom tohto odvolacieho konania. Súd však nemôže pri svojom rozhodovaní podľa § 274 CSP voľne uvažovať aj nad celým doterajším priebehom konania a prípadne ho vyhodnotiť v prospech žalovaného tak, že vzhľadom na jeho aktivitu aj za splnenia podmienok v § 274 CSP rozsudok pre zmeškanie nevydá, nakoľko mu to ustanovenie § 274 CSP neumožňuje. Pokiaľ ide o uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 233/2019, toto reaguje na konkrétnu nespravodlivosť vzhľadom na individuálne okolnosti daného prípadu. Tu však o rovnakú situáciu nejde, nakoľko prvé pojednávanie vo veci dňa 2.10.2019 bolo odročené bez jeho otvorenia, pričom žalovaný sa nedostavil na druhé riadne pojednávanie dňa 17.1.2020 bez ospravedlniteľného dôvodu. Ak teda žalobca za splnenia podmienok prezumovaných v ust. § 274 CSP vydanie kontumačného rozsudku navrhne, súd možnosť úvahy nemá a je povinný nasledovať prejav dispozičného princípu a žalobe kontumačným rozsudkom vyhovieť. Súd tiež v tomto prípade nevyhodnocuje, či je žaloba vo veci samej opodstatnená podľa hmotného práva.

36. Napokon žalovaný namietal nedostatkom všeobecnej procesnej podmienky konania, ktorá je aj podmienkou pre rozhodnutie vo veci rozsudkom pre zmeškanie, keď dôvodil nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore. Poukazoval na to, že žalobu podala advokátka JUDr. Andrea Hauptvogelová Hudcovičová, splnomocnená spoločníkom p. Romanom Gloszom, jedným z dvoch spoločníkov žalobcu podľa § 122 ods. 3 OBZ, pričom však poukazoval na to, že v čase podania žaloby bola už spoločnosť žalobcu v likvidácii, preto žalobu mohla podávať v mene spoločnosti iba likvidátorka podľa § 72 ods. 1 CSP, preto v čase podania žaloby udelila plnomocenstvo advokátke neoprávnená osoba, ktorý nedostatok nie je možné odstrániť dodatočným predložením plnomocenstva udeleným advokátke likvidátorkou spoločnosti, pretože v danom prípade riadna dohoda o plnomocenstve medzi žalobcom zastúpeným likvidátorkou a advokátkou neexistovala už v čase podania žaloby, preto tento nedostatok nemožno odstrániť dodatočným plnomocenstvom so schválením právnych úkonov urobených predtým advokátkou.

37. S vyššie uvedeným právnym posúdením veci žalovaným sa odvolací súd nestotožňuje. V danom prípade podala spoločnosť Klimamontáž s. r. o. žalobu podľa špeciálneho ustanovenia § 122 ods. 3 OBZ, teda zastúpená pre tento prípad svojim zákonným zástupcom spoločníkom p. Romanom Gloszom, ktorý bol oprávnený v tom prípade udeliť plnomocenstvo na zastupovanie žalobcu zvolenej advokátke, a to bez ohľadu na to, že žalobca bol už v tom čase v likvidácii. Odvolací súd má tiež za to, že súd prvej inštancie v danom prípade vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ vyžadoval od právnej zástupkyne žalobcu plnomocenstvo udelené jej likvidátorkou spoločnosti dôvodiť, že ust. § 72 ods. 1 OBZ je špeciálnym vo vzťahu k ust. § 122 ods. 3 OBZ. V konečnom dôsledku to však nemalo za následok nesprávnosť záveru súdu o splnení podmienok pre vydanie rozsudku pre zmeškanie, nakoľko žaloba v spore bola podaná aktívne vecne legitimovaným subjektom, riadne zastúpeným advokátkou JUDr. Hauptvogelovou Hudcovičovou, teda boli v tomto smere splnené aj všeobecné procesné podmienky konania, za ktorých splnenia mohol súd vo veci konať a rozhodnúť.

38. V prípade likvidácie spoločnosti, čo je aj daný prípad, je totiž likvidátor v zmysle § 71 OBZ osobitným (sui generis) orgánom obchodnej spoločnosti, ktorý vykonáva pôsobnosť štatutárneho orgánu v rozsahu potrebnom na dosiahnutie cieľa likvidácie - ukončenia činnosti obchodnej spoločnosti, speňaženia jej majetku, uspokojenia jej veriteľov a prípadne rozdelenia likvidačného zostatku medzi spoločníkov. Likvidátor vykonáva funkciu štatutárneho orgánu, resp. v rozsahu jeho pôsobnosti štatutárny orgán nahrádza. Ust. § 72 OBZ uvádza, že likvidátor zastupuje spoločnosť pred súdmi. Avšak likvidátor má na rozdiel od štatutárneho orgánu funkčne obmedzenú pôsobnosť, môže uskutočňovať len úkony smerujúce k naplneniu účelu likvidácie. V tomto rozsahu rozhoduje tak o obchodnom vedení spoločnosti a koná za ňu navonok. Likvidátor má uplatňovať pohľadávky spoločnosti, kedy je z titulu svojej funkcie oprávnený zastupovať spoločnosť pred súdmi, avšak vstup spoločnosti do likvidácie, ale v zmysle právnej úpravy platnej do 30.9.2020 neznamenal zánik procesných plnomocenstiev skôr udelených. Oprávnenie vystupovať v mene právnickej osoby potom vyplýva z príslušných hmotnoprávných pravidiel o konaní v mene spoločnosti (§ 72 OBZ).

39. Na druhej strane ust. § 122 OBZ upravuje práva spoločníkov spoločnosti s ručením obmedzeným. Takémuto spoločníkovi spoločnosti s ručením obmedzeným zo zákona zásadne nepatrí právo konať v mene spoločnosti, ani oprávnenie stať sa členom jej obchodného vedenia. Obchodným vedením sú priamo zo zákona poverení konatelia spoločnosti bez ohľadu na to, či konateľom je spoločník alebo tretia osoba. Právo zúčastňovať sa na riadení spoločnosti, môžu spoločníci vykonávať zásadne iba na valnom zhromaždení, kde hlasujú o návrhoch týkajúcich sa riadenia spoločnosti predložených konateľmi spoločnosti, prípadne niektorým zo spoločníkov. Odsek 3 ust. § 122 OBZ, však poskytuje spoločníkom možnosť uplatňovať v mene spoločnosti jej nároky voči konateľom alebo ostatným spoločníkom, no iba za predpokladu, že k uplatneniu týchto nárokov nedôjde zo strany spoločnosti samej. Ide o osobitnú konštrukciu zákonného zastúpenia spoločnosti ktorýmkoľvek z jej spoločníkov. Jej účelom je každému zo spoločníkov umožniť, aby v záujme spoločnosti zasiahol z vlastnej iniciatívy vtedy, keď orgány spoločnosti zostávajú nečinné. V zmysle tohto ustanovenia sú spoločníci oprávnení v mene spoločnosti uplatňovať o. i. aj nároky spoločnosti voči konateľom na náhradu škody v zmysle ust. § 135a OBZ upravujúceho zodpovednosť konateľov za škodu spôsobenú výkonom ich pôsobnosti.

40. Zákon teda v tomto ustanovení (§ 122 ods. 3 OBZ) upravuje inštitút žaloby spoločníka, to znamená, že spoločníci sú oprávnení uplatňovať tieto nároky v mene spoločnosti súdnou cestou, pričom v súdnom konaní už za spoločnosť od momentu podania návrhu nemôže konať iná osoba ako spoločník, ktorý uvedenú žalobu podal (resp. týmto spoločníkom splnomocnený zástupca). Týmto zákonným nahradením a obmedzením pôsobnosti, ktorú za obvyklých okolností vykonávajú konatelia, vo forme zákonného delegovania práva konať v mene spoločnosti na spoločníka, zákon garantuje možnosť presadenia práv a právom chránených záujmov spoločnosti v prípade, ak konatelia vo vzťahu k ochrane práv a presadzovaniu právom chránených záujmov spoločnosti zostávajú nečinní. Efektivitu tohto riešenia má zabezpečiť skutočnosť, že po podaní žaloby spoločníkom, konatelia počas celej doby trvania sporu strácajú právo disponovať návrhom (nemajú možnosť vziať podaný návrh späť, nie sú oprávnení podávať opravné prostriedky, alebo vzdávať sa ich a pod.). V ktoromkoľvek štádiu konania je oprávnený konať v mene spoločnosti ako žalobcu iba ten spoločník, ktorý žalobu podal, prípadne iná ním splnomocnená osoba.

41. Zmyslom uvedeného ustanovenia je teda odstrániť prekážku, aby konateľ, ako štatutárny orgán spoločnosti, ktorý zo subjektívnych dôvodov nechce konať za spoločnosť vo veciach priamo dotýkajúcich sa jeho osoby, nemohol pokračovať vo svojej deštruktívnej činnosti. Na základe podaného návrhu sa konajúci spoločník, stáva v danej veci jediným oprávneným subjektom, ktorý môže vo veci ďalej konať. Na tom nič nemení situácia, ak je spoločnosť s ručením obmedzením v likvidácii. Na likvidátora totiž prechádza pôsobnosť štatutárneho orgánu spoločnosti, t. j. konateľov, vykonávať v mene spoločnosti úkony smerujúce k likvidácii danej spoločnosti, ale nezaniká tým právo spoločníka podľa § 122 ods. 3 OBZ, podať žalobu v mene spoločnosti na náhradu škody voči konateľovi spoločnosti, ak takúto žalobu nepodala samotná spoločnosť zastúpená štatutárnym orgánom, t. j. niektorým z ostatných konateľov, prípadne aj zastúpená likvidátorom. V danom prípade, nakoľko po vstupe spoločnosti do likvidácie, likvidátorka Ing. T. P. PhD., žalobu voči žalovanému o náhradu škody v zmysle § 135a OBZ sama nepodala, ostalo zachované právo spoločníka p. Romana Glosza, na podanie špeciálnej žaloby spoločníka podľa § 122 ods. 3 OBZ voči žalovanému o náhradu škody podľa § 135a OBZ. Odvolací súd má za to, že žalobu podľa § 122 ods. 3 OBZ v mene žalobcu podala oprávnená osoba, jej zákonný zástupca pre tento prípad, ktorý riadne splnomocnil aj advokátku JUDr. Andreu

Hauptvogelovú Hudcovičovú na zastupovanie v tomto spore. Vyžadovanie plnomocenstva udeleného advokátke likvidátorkou zo strany súdu preto nebolo dôvodné. V zmysle vyššie uvedeného má odvolací súd za to, že žaloba bola v danom prípade, aj napriek prebiehajúcej likvidácii, podaná oprávnenou osobou a plnomocenstvo udelené právnej zástupkyňi žalobcu zo dňa 11.6.2014 (č. I. 32 spisu) nemalo vady, ktoré by bolo potrebné v konaní odstraňovať. Žalovaným tvrdený nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore teda nie je v danom prípade daný, preto nie je daný nedostatok procesnej podmienky konania ohľadom tejto skutočnosti.

42. Keďže podané odvolanie žalovaného neobsahuje ďalej žiadne iné relevantné odvolacie dôvody vo vzťahu voči rozsudku pre zmeškanie podľa ust. § 356 písm. b) CSP, nezostalo odvolaciemu súdu iné, ako vzhľadom na nepreukázanie splnenia podmienok pre vydanie takéhoto rozhodnutia žalovaným, jeho odvolanie ako neprípustné podľa § 386 písm. c) CSP odmietnuť.

43. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. 5Obdo/50/2019 zo dňa 28.11.2019 vyslovil právnu vetu podľa ktorej: „Pokiaľ odvolací súd dospeje k záveru, že boli splnené všetky zákonné podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného vydaného súdom prvej inštancie bez nariadenia pojednávania podľa § 273 CSP, odvolanie žalovaného odmietne uznesením podľa § 386 písm. c) CSP a v takomto prípade vo veci nerozhoduje rozsudkom.“ Toto rozhodnutie dovolacieho súdu je analogicky aplikované aj na daný prípad, kedy odvolací súd zistil, že na nariadenom pojednávaní boli splnené všetky zákonné podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného, preto v podstate nebol daný žalovaným tvrdený odvolací dôvod podľa § 356 písm. b) CSP, a preto je jeho odvolanie podané proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné, z ktorého dôvodu je potrebné takého odvolanie podľa § 386 písm. c) CSP odmietnuť. Existencia odvolacieho dôvodu podľa § 356 písm. b) CSP je jediným kritériom pre záver o prípustnosti odvolania proti rozsudku pre zmeškanie. Pretože v tomto prípade žalovaný jediný relevantný odvolací dôvod podľa § 356 písm. b) CSP nepreukázal, odvolací súd jeho odvolanie ako neprípustné odmietol.

44. Keďže následok analogický zastaveniu konania (odmietnutie odvolania) procesne zaviniť žalovaný, vznikol žalobcovi v zmysle § 256 ods. 1 CSP vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. Vzhľadom na to odvolací súd priznal žalobcovi v odvolacom konaní plnú náhradu trov konania proti žalovanému. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

45. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).